

"İnsanca yaşam, yaşanılabilir ücret" için sokağa!

"İnsanca yaşam, yaşanılabilir ücret" şiarıyla kampanyaya başlatan **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik**, bir süredir çalışmalarını sürdürüyor. İlk adım

olarak belirlenen 14-15 Aralık'ta Ankara, Antakya, Bursa ve İstanbul'da sokağa çıkan DDSB, "Asgari yaşamak istemiyoruz" dedi.

05

"Biz yaptık diyelim de gerisi önemli değil!"

TMMOB Şehir Plancıları Odası Yönetim Kurulu üyesi **Gürkan Akgün** ile Kentsel Dönüşüm, mekân-sınıf mücadelesi ve İstan-

bul'un Kuzey Ormanlarında yapımına başlayan 3. Köprü gibi birçok konuyu konuştuk.

13

Haftalık Özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Sayı: 80

Gerçekler devrimcidir!

19 Aralık 2013

* Fiyatı: 1 TL

www.ozgurgelecek.net

Hava-İş Genel Kurulu üzerine...

8-9 Aralık tarihlerinde Hava-İş Sendikası Genel Kurulu gerçekleştirildi. Bilindiği gibi Genel Kurul'da toplam 300 delegeden 133'ünün oyunu alarak patronlar tarafından oluşturulan ve hükümetin desteklediği liste seçimleri kazandı.

04

Bêmal Tokçu, bir ailenin 17. şehidi...

06

Seni bir tek komünistler anladı Mandela!

09

Edirne ve Tekirdağ hapisanelerinden...

14

Üşüyenler de var bu havalarda!

Ölenler de...

Ahmed Arif'in "Dögüşenler de var bu havalarda/El, ayak buz kesmiş, yürek cehennem/Ümit, öfkeli ve mahzun/Ümit, sapına kadar namuslu/Dağlara çekilmiş/Kar altındadır" dizeleriyle hafızalara kazınan "**Karanfil Sokağı**" şiiri, ülkenin dört bir yanının kara ve yağmura teslim olduğu bugünlerle en uygun şiirlerden biri...

Gever'de 6 Aralık'ta Veysel ve Mehmet Şerit İşbilir'in katledilmesinin ardından cenaze töreninde de Bêmal Tokçu'nun katledilmesinden bu yana (T. Kürdistanı coğrafyasını yılın en az 4-5 ayı terk etmeyen) kar yağışı altında devam eden direniş, bu şiiri gerçek kılıyor. Diğer yandan Wan'da kaldıkları konteynırlardan bile çıkarılmaya çalışılan depremzedelerin, elektriksiz ve susuz sürdürdükleri açlık grevi direnişi de; bu havalarda üşüyenler olduğu kadar direnenlerin de var olduğunu kanıtıyor.

Ancak şu da bir gerçek ki; Sibirya'dan gelip Kafkaslar üzerinden ya da Balkanlardan gelen soğuk hava dalgası; bu kış da üşümenin sınıfsal olduğu gerçeğini hatırlattı. Taraf-Cemaat ile AKP-MGK arasındaki dalaşın değil; Eskişehir'de donarak yaşamını yitiren Mehmet Emin Toprak'ın ardından Şirnex'te ve Colemerg'te kar altında kalıp, donarak yaşamını yitirenler ve sobadan sızan karbonmonoksit gazından zehirlenerek ölen onlarca insanın yoksulluğunun bu kışın gerçek resmi olduğunu gösterdi.

Yine bu havalarda, asıl kavganın; Taraf-Cemaat ile AKP-MGK arasında değil; Başbakan R. T. Erdoğan'ın "11 yıl önce asgari ücretle çay-simit alınmazdı" konuşmasını yaptığı Bütçe Kanun Tasarısı üzerinden egemenlerle halk arasında olduğunu gösteriyor. Önerimiz; bu havalarda sıkı giyinmek ve sıkı bir mücadele hattı örmektir!

Özgür Gelecek'ten**Basın özgürlüğü ve Baransu...**

Merhaba,

Gazetecilik açısından çeşitli "kafa karışıklıkları" yaşadığımız bir dönemden geçiyoruz. Şu ara Cemaat'in sözcülüğüne soyunan Taraf gazetesinin "bavulcusu" **Mehmet Baransu**, Cemaat üyelerinin fişlendiği haberleriyle AKP ve MGK tarafından mahkemeye verilince birdenbire "devrimci" kesildi başımıza!

"Milleti fişlemektense bu hükümet tarafından vatan haini damgası yemek şereftir" diyen Baransu'nun kaleminden damlayan zehirden kaynaklı birçok gazeteci mahkum bile olmuştu! Şimdi bize "**Basın özgürlüğü kapsamında Baransu'yu savunur musunuz?**" diye soruyorlar.

Baransu yüzünden hapse giren gazeteci Nedim Şener ve Ahmet Şık, Baransu'yu savunmasalar ve sevmeseler bile bu soruşturmanın basın özgürlüğüne yönelik bir saldırı olduğunu dillendireseler de, biz, böyle bir "kafa karışıklığına" gerek olmadığını düşünüyoruz. Çünkü aralarında gazetemiz muhabirlerinin de bulunduğu 60'a yakın gazeteci, hapsede "örgüt üyeliğinden" tutulurken, basın özgürlüğünü "it dalaşından" ve tetikçi gazetecilik yapanlardan doğru tartışacak değiliz.

Emekçinin Gündemi

İş kazası değil, cinayet:Faili...

Sayfa 05

Göğün Yarısı

Kadın emeği, asgari ücret...

Sayfa 07

Pusulâ

Ne kadar ve nasıl okuyoruz!

Sayfa 11

...Ve üşümek de sınıfsaldır!

Çok mu ani geldi kış?

Güzel güzel giden, yavaş yavaş soğuyan havalar birdenbire buza kesti. Dağların tepelerine, yüksek yerlere yağın karın cefasını henüz kar ve yağmur yağmamış yerler de çekmeye başladınca; ceketlerin yerini kalın montlar, eldivenler, atkılar, bereler almaya başladı. Ardından ana haber bültenlerinin ilk gündemi ile "aniden kış geldi"! Kış demek, kar ve yağmur demektir. Soğuk hava ve üşümek demektir. Ama her sene, gerek gazeteler gerekse televizyon programlarıyla bu olay "olağanüstü" bir hale getirilir ve toplumun da tek gündemi olur.

Bir tarafla doğal ve normal olan kışı bu kadar "olağanüstü" hale getiren aslında Balkanlardan, Sibiryadan ya da Kafkaslardan gelen soğuk hava değil. Kışı, bu kadar olağanüstü kılan onun sınıfsal niteliği... "Hiç mevsimin de sınıfı olur muymuş?" demeyin. Bal (ya da zehir) gibi olur!

Kış, sınıflar arası çelişkilerin ayyuka çıktığı bir mevsim olarak "olağanüstüdür" ve ana akım medya bu "olağanüstülüğün" yani sınıflar arası çelişkilerin uzlaşmazlığının üzerini örtmek için "kar" ı kullanır durmadan... Her sene yüzlerce insanın sobadan zehirlenmesinin, sokakta donmasının, çığ altında kalmasının üzerini örter, "kar"ın sonsuz beyazlığıyla. Ayağı kayan, düşen, yuvarlanan insanların görüntüleri ile gülümsetirken; yoksulluğun, yoksunluğun ve kimsesizliğin vücut bulduğu so-

kaktaki donmuş bedenlerin acısını unutturmaya çalışır yani. İşte bu yüzden her mevsim gibi ve her mevsimden daha çok kış mevsimi sınıfsaldır.

Kışın en çok Wanlı çocuklar üşür!

Bizim bir iddiamız daha var; kış mevsimi kadar üşümek de sınıfsal bir olgudur. Bu iddiamızı güçlendirmek için örnekler verelim:

Kış aylarında Wanlı depremzedeler üşür en çok. Depremin değil devletin yıktığı Wan'da, hala konteynırlarda kalmak zorunda olan ve buraların bile kendilerine çok görüldüğü depremzedeler üşür kış aylarında. Bir de depremde çocuklar ölür en çok. Geçtiğimiz kışı anımsayın; kış yine "olağanüstü" bir şekilde gelmiş ve kar yağışları başlamış olmasına rağmen devlet vermediği (ve kimbilir hangi yandaşının cebini şişirdiği) için kışlık çadırlarda değil yazlık çadırlarda kalmak zorunda olan depremzedelerin donmamak için yaktığı sobalardan çıkan yangınlarda öldü en çok depremzede çocuklar.

Ama şimdi belki de donarak ölecekler. Çünkü zaten bir konutun yerini tutmayan konteynırlarda kalan depremzedeler uzun bir süredir buradan çıkarılmak isteniyordu. "Kalcı konut" için açlık grevinde olan depremzedeler, şimdi ise elektrik ve suları kesilmiş, ölüme mahkum edilmiş durumdadır. BDP'li Wan Belediyesi'nin, VEDAŞ'a (Van Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi) elektrik borçlarını ödeyeceğinin taahhüdünü vermiş olmasına ve başvuruda bulunmasına rağmen "Üstten sıkıştırılıyorum, beni aşan bir durum var" diyen VEDAŞ müdürü tarafından talebine cevap bile verilmemesinin elbet sınıfsal bir yanı vardır.

Gerçi VEDAŞ'ın başka bir yöneticisi, başvurulara cevap verilmediği gibi bir durumun olmadığını iddia ederek şöyle diyor: "Cevap verilmiyor diye bir şey yok. Elektrik kesilmesi Valilik tarafından emredilmiş. Şimdi çözüm için Valilikle görüşülüyor. Valilik yasal olarak elektriği kestirdiği için izni gerekiyor. Yangın olursa, bir şey olursa vebali üzerimize kalır." Yani VEDAŞ ve Vali-

lik'in esas "endişesi"; yangın olur da, biri ölür de, vebali üzerlerine kalır! İnsani hiçbir kaygı taşımadıklarını da açık eden bu açıklama adeta "Bizim elektriğimizi boşa harcayarak ölmeyin. Gidin, 'doğal yollarla' donarak ölü!" demek değil mi?

Peki kışın kimler üşür?

Kış mevsiminde başka kimler üşür? Ve de daha önemlisi kimler ölür? Bunun cevabını da, her şeye bir yanıtı olan medyadan alabiliriz:

* *Kayseri'de 2 kişi, sobadan sızan karbonmonoksit gazından zehirlenerek öldü. (3 Aralık)*

* *Soğuk hava Eskişehir'de can aldı. Önceki gün metruk binada cesedi bulunan Mehmet Emin Toprak'ın daha önce hasımları tarafından düzenlenen saldırıdan şansı eseri kurtulduğu belirlendi. (9 Aralık)* (Bu arada, haberde, Toprak'ın donarak ölmesinden çok daha önce "şansı eseri" bir saldırıdan kurtulması daha önemli!)

* *İstanbul'da yaşayan Selvinaz ve Şükrü Gökdemir çifti bir süre önce ziyaret için Yukarısoku Mahallesi'nde oturan oğullarının evine geldi. Sobanın bulunduğu odada yatan Gökdemir çiftinin hareket etmemesi üzerine yakınları Acil Servis'e haber verdi. Gelen sağlık ekibi, karbonmonoksit gazından zehirlenerek öldüğünü saptadığı çiftin yaşamını yitirdiğini belirledi. (9 Aralık)*

* *Şırnak'ın İdil ilçesinde sobadan sızan karbonmonoksit gazından zehirlenen 3 kardeşten 2'si hayatını kaybetti. (10 Aralık)*

* *Ankara'nın Polatlı ilçesine bağlı Adatoprakınar köyünde, sobadan sızan karbonmonoksit gazından zehirlenen cami imamı Muhammed Cansever hayatını kaybetti. (10 Aralık)*

* *Soba zehirlenmesi Bolu'da yine can aldı. Yukarı Soku Mahallesi'nde*

yaşayan Gökdemir ailesinin iki ferdi zehirlenmeden dolayı hayatını kaybetti. Bolu'da bu yıl soba zehirlenmesinden kaynaklanan ölümlerin sayısı 5'e çıktı. (10 Aralık)

* *Niğde'de kömür sobasından sızan karbonmonoksit gazından zehirlenen 19 yaşındaki Erkan Özkul yaşamını yitirdi. (12 Aralık)*

* *İstanbul Sultanbeyli'de 2'si çocuk 4 kişilik bir aile, ısınmak amacıyla kullandıkları sobadan sızan karbonmonoksit gazından zehirlenerek hayatlarını kaybetti. (12 Aralık)*

* *Hakkari'nin Şemdinli İlçesinde 2 kişi çığ altında kaldı. Cizre'de ise ava çıkan bir kişi donarak yaşamını yitirdi. (13 Aralık)*

* *Kocaeli'nin Körfez İlçesi'nde yalnız yaşadığı evinde sobadan sızan karbonmonoksit gazından zehirlenen 42 yaşındaki İmran Acar, kaldırdığı hastanede tüm müdahalelere rağmen yaşamını yitirdi. (14 Aralık)*

* *Gaziantep'te, şiddetli rüzgar nedeniyle sobadan sızan karbonmonoksit gazından zehirlenen Ahmet ile eşi Sevim Serin öldü. (14 Aralık)*

Kışın sınıfsallığını, ölenlere baktığımızda bile görebiliriz. Kimi İmran gibi berber çırağı, kimi Erkan gibi öğrenci, kimi çocuğunun bakımına muhtaç yaşlı anne-babalar... Ama hepsi; alttan, üstten, sağdan ya da soldan ısıtılmı sıcak evlerde yaşamayan; yoksul, açlık sınırının altında yaşayan ve gece üşümek için sobanın kenarına ailecek sığınan insanlar...

Kaldı ki bu tabloda ülkenin dört bir yanına savrulmuş ve park kenarlarında yaşamalarını sürdürmeye çalışan Suriyeli mülteciler eksik. Geçtiğimiz günlerde İstanbul Pendik'te bulunan ve ev demeye bin şahit isteyen barakalarından bile çıkarılan Romanlar da yok burada. Ya da açlığa ve yoksulluğa mahkum edilen Rojavallılar... Sokakta her gün sayıları artan ve bulabilirse 2 battaniyeyi yatak, bir battaniyeyi üstüne örten evsizler, işsizler, "güçsüzler"...

"Wan'a sessiz kalma!"

İstanbul/Sargazi: Mehmetçik Lisesi'nde YDG'liler tarafından yazılama eylemi gerçekleştirildi. Okul içine ve çevresine çok sayıda "Wan'a sessiz kalma", "Wan üşümüyor, ölüyor", "Gever'e bin selam" yazılı YDG imzalı yazılamlar yapıldı. Öğrenciler ve öğretmenler yazılamlara oldukça ilgi gösterdi.

İTÜ öğrencileri Wan için söyledi

H. Merkezi: Aralarında Özgür Gelecek okurlarının da bulunduğu İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Konservatuar öğrencileri, depremzedeler için türkü söyledi. "Yalnızca bedenlerimiz değil türkülerimiz de üşüyor" diyen İTÜ öğrencileri, Pir Sultan Abdal'ın "Ötme bülbül ötme" isimli deyişinin "Dost senin derdinden ben yana yana" sözlerini "Dost senin derdinden ben dona dona" olarak değiştirerek seslendirdi. İTÜ öğrenciler son olarak "Dünyanın her tarafında ezilen bütün halklara bin selam olsun. Mutlaka ama mutlaka Özgür Gelecek'te buluşacağız" dediler.

AKP ve Cemaat-darbe kardeşliği

"Cumhuriyet ve laiklik şimdiye kadar hiçbir dönemde bu denli tehlikeye girmediği için, onu korumakla görevli kimseler, haklı olarak sesini yükseltmektedir. Milli Güvenlik Kurulu bir anayasal kurumdur ve kendi içtihatları gereği ülke ve rejim için tehdit ve tehlike gördüğü hususlarda tedbir ve teklif getirmeleri elbette sorumlulukları gereğidir ve bu içtihatları yanlış bile olsa kendilerine sevap getirir. Bu konuda daha çok söylenecek söz vardır. Ama toplumun bazı kesimleri bunları hazmetmeye henüz hazır değildir." (Aktaran Ahmet Şık, **000KİTAP-"Dokunan yanar", Postacı Yayınevi, Aralık 2011, Sy. 21-22**)

Yukarıdaki sözlerin sahibi 1960'ların Komünizmle Mücadele Derneklerinin gönüllü militanı, kızıl kuşağa karşı yeşil kuşak projesinin üstlenicisi, 12 Eylül'ün en öndeki alkışlayıcılarından **Fethullah Gülen**'dir. Gülen bu sözleri cemaatinin kardeş bellediği Milli Görüş'ün son hükümeti olan Refah Partisi'nin en güçlü koalisyon bileşeni olduğu hükümete yönelik postmodern darbe diye anılan 28 Şubat Askerî Muhtırası dolayısıyla sarf etmiştir. Kanal D'de 17 Nisan 1997'de yayımlanan televizyon programında dile getirdiği bu sözlerle, modern-postmodern farkı gözetmeksizin nasıl bir darbe sevicisi olduğunu itiraf etmekteydi.

AKP ve Gülen Cemaati arasında MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın "Oslo Süreci" nedeniyle şüpheli sıfatıyla ifade vermesi amacıyla savcılığa çağırılmasıyla başlayan çatışma süreci, geçtiğimiz Temmuz ayında özellikle Emniyet'in istihbarat birimleri içinde cemaatçi kadroların bu birimlerden alınması ve görev yerlerinin değiştirilmesiyle yeni bir boyut kazanmıştı. Geçtiğimiz ay, hükümetin cemaate yönelik olduğu çok açık olan dersanelerin kapatılarak özel okullara dönüştürülmesi planını uygulamak için hazırlığa girişmesi karşısında, çatışma neredeyse dönüşü olmayan bir yola girmiş bulunmaktaydı. İki haftadır ivmesi düşmekle birlikte bu çatışmanın devam ettiği, ifşaat ve karşılıklı beyanatlardan belli olmaktaydı.

Bavulcu'nun hazin hikâyesi – Kahramanlıktan vatan hâinliğine 28 Kasım tarihli Taraf gazetesinin, Milli Güvenlik Kurulu'nun 2004 Ağustos tarihli, cemaatin dersane ve "ışık" evlerinin izlenmesi ve faaliyetlerinin önlenmesine dair "gizli" ibareleri tavsiye niteliğindeki kararını manşetten sayfalarına taşıması, kamuoyunun beklediği ifşaat harekâtının birinci örneğini oluşturmuştu. Manşetten sunulan bu haberin günler öncesinden duyurusu Twitter üzerinden haberin "sahibi" **Mehmet Baransu** tarafından yapılmıştı. Balyoz davasına belki de iskelet oluşturacak belgeleri bavulla savcılığa götürmekle meşhur olup "bavulcu" sıfatını kazanan Baransu, bavulu evde beklettiğini zaten söylemişti.

Bugünkü AKP ise Özal ANAP'ının bir devamı olmakla ve ortaya koyduğu politikalarla, sadece siyasal bir parti olmakla farklılık arz etse de beslendikleri ideoloji, emperyalizme bağlılıkları, sermaye ile ilişkileri bağlamında darbenin çocuğudur ve ne olursa olsun evet onlar Cemaat'le "kargın" olsalar da kardeşlerdir.

Önceki bavulunda "sivilleşmeye" katkısı dolayısıyla kahraman ilan edilen Baransu'ya ikinci bavulun vatan hainliğini getirmesi, kaderin cilvesine bağlanamaz herhalde. Gülen'in yukarıda alıntılanmış sözlerinden anlayacağımız üzere esasında öz-kardeş olmasalar da ortak ideolojik kamptan ileri gelen hısmılık zaafa uğradı ve hısmılar arası çatışma dosta düşmana açık bir kavga olarak sürüyor. Neredeyse her konudaki ifratlarıyla, saçmalamalarına maruz kaldığımız Başbakan'ın, habercilik soyutlamasında makul karşılanması gereken MGK kararının ifşa edilmesini vatan hainliği ile açıklamasını da saçmalığın "daniskası" çerçevesinde değerlendirebiliriz.

Oysa MİT krizinde, kendisi sonucun müsebbibi değilmiş gibi açıklamaya çalışsa da "devlet içinde devlet olmuşlar" sözleri bile akla daha yakın gelmekteydi. Dilin kemiği yok derler ama bunların ortaya serdiği çelişkileri açıklamaya yetmiyor. Sadece birkaç ay sonraki dersane gündeminde, devlet içinde devlet olmuşlara hitaben kırıncı bir üslupla şöyle diyecekti: "Cemaat ne istedi de bugüne kadar geri çevirdik!". Gizli MGK kararının yayımlanmasından sonra yeniden düşmanca dile seçirten "Devletin mahremini ifşa etmenin adı özgürlük değil düpedüz bu vatana ihanettir" sözleri. Bu sözlerden daha ilginç olan bizzat Başbakan tarafından **vatan haini** olarak suçlanmasına, hatta kendisi hakkında Başbakanlık, MİT ve MGK tarafından suç duyurusunda bulunulmasına rağmen Baransu'nun halen **tutuklanmamış** olmasıdır. Eski bavulun ne kadar hatırı vardır bilinmez ama bu durum bile bütün çatışmaya rağmen diyalog kanalının açık tutulduğuna yorumlanmaya müsaittir.

Hükümet kanadındakiler, MGK kararının ifşaatıyla şaşkına dönmediler elbette. Hatta ilgili kararın hükümet tarafından imzalanmasını da dönemin, askeri vesayet hâkim olduğu "ma-lum" koşullar nedeniyle TSK komuta kademesini oyalamanın bir gereği olarak açıklamaya çalıştılar. Aslına bakılırsa gayet makul olan bu açıklama sa-

yesindedir ki "sivilleşme" çabalarını yeniden hatırlatarak prim dahi kazancak şekilde manipüle etmekten geri durmadılar. MGK kararının hükümet tarafından uygulanmadığı ve bu nedenle işlevsiz bir karar olarak nitelendirilmesi karşısında Cemaat, medya organları aracılığıyla ilgili karara dayanılarak 2013 yılına kadar fişleme yapıldığını ileri sürerek karşı bir hamle gerçekleştirdi.

Muhtemeldir ki, Cemaat fişlemeden de karardan da uzun zamandan beridir haberdardı. Ancak 2004-2013 arası Cemaat'in fişlemeden rahatsız olduğu yönünde bir belirti sunmaması ve gerçekten AKP hükümetleri döneminde emniyet ve yargı ve hatta ordu içindeki kadrolaşma düzeyleri dikkate alındığında, fişleme olayının bu güç biriktirmenin yanında devde kulak olduğunu söylemek mümkündür.

Çatışma sürecinin bu devresinin karşınının gücünü ve kozlarını yoklama biçiminde yürümesi gayet anlaşılabilir. İki tarafın da birbirlerinin aleyhine kozlara sahip olduğu kesindir ancak bunların ne derece etkili olduğu, olacağı henüz belli değildir. El altından ne gibi bir görüşmenin sürdürüldüğü şimdilik bilinmemekte olsa da dersanelerin tamamen kapatılma süresinin önümüzdeki genel seçim tarihi olan 2015 yılına ertelenmiş olması ve bu tarihe kadar cumhurbaşkanlığı seçiminin gerçekleştirilecek olması ve belki de güncel olarak daha büyük önem arz eden yerel seçimlerin yaklaşması karşısında çatışma şimdilik **tehditleşme** düzeyine çekilmiştir.

Kamuoyu bavuldan "kaset" çıkar mı beklentisindeydi, ki bizzat Gülen, üst düzey bir AKP'liyi fuhuş tuzağından kurtardığını ama ismini açıklamayacağını ve bunun gibi onlarca olayın bilgisi dâhilinde olduğunu açıklayarak bu beklentiyi kuvvetli bir olasılık haline getirmişti. Gülen'in salvolarına Erdoğan, "açıklarsam yer yerinden oynar" sınırlılığında genel bir şantaj söylemiyle karşılık verdi. Adeta medya savaşları biçiminde sürecek bu çatışmada ifşaatın düzeyi ne olursa olsun, ne yazık ki cılız eleştirilerin ötesine geçmeye-

cek bir kanıksanmayla geçirileceği güçlü bir olasılıktır.

Devlet içinde devletler var – Bir tek devlet yok!

İki tarafın da geçmişten beri aralarındaki bütün husumetlere rağmen ortak ideolojik kampın bileşenleri olduğunu belirtmiştik. AKP'nin MGK kararına imza atmasını ve bu kararı askeri, siyaset alanında geriye çektiğinden sonra dahi uygulamasını "darbecilik" ithamıyla açıklayan Gülen'in, 12 Mart'ı, 12 Eylül'ü ve elbette "kardeşlerine" dönük olmasına rağmen 28 Şubat'ı da açıktan desteklediği hatırlandığında, bizim nazarımda değil ama en azından kendisine temiz duygularla gönül vermiş müritlerinin nazarında çoktandır samimiyetsizlikte dibi göstermesi gerekmektedir. Ne var ki, "dindar" kesimler olarak tabir edilen bu alana, büyük oranda "zorunlu" koşullar gereği olarak devrimci kampın kurduğu uzaklık, gerçekliğin açığa ve bilince çıkmasına mani olmuştur.

AKP'nin de Cemaat'in de emperyalizmle kurduğu dolaysız bağlar bellidir. Cemaat nasıl ki 12 Eylül'ün baş destekçisi olmuşsa, neo-liberal ve neo-muhafazakar Türkiye'nin kurulması için devreye konulan cunta gibi bir araçtır aynı zamanda. Bugünkü AKP ise Özal ANAP'ının bir devamı olmakla ve ortaya koyduğu politikalarla, sadece siyasal bir parti olmakla farklılık arz etse de beslendikleri ideoloji, emperyalizme bağlılıkları, sermaye ile ilişkileri bağlamında darbenin çocuğudur ve ne olursa olsun evet onlar Cemaat'le "kırıncı" olsalar da kardeşlerdir. Güncel bir örnek olması nedeniyle belirterek bitirelim:

Daha dün Gever'de polisün üç yurt-severi katletmesini Cemaat'in çözüm sürecini baltalamaya dönük bir provokasyonu olarak değerlendiren, "naif" demeye dilimizin varamayacağı, bugünkü şartlar bakımından da pekâlâ devletlû açıklamalar yapılmaktadır. Böyle düşünenlerin Roboski'yi de Cemaat'in provokasyonu olarak değerlendirmeleri Erdoğan'ın "emri biz verdik" itirafına rağmen mümkündür. Kendisine yönelen her muhalif sesi bastırmak adına yargı mercilerini süratlice göreve koşturmalarına rağmen Roboski'nin sorumlularına yönelmemiş olmaları karşısında, Gever'deki sorumlulara yönelmeyecekleri de bellidir. Bir anlık bunun gerçekten de Cemaat provokasyonu olduğunu düşündüğümüzde, sorumluları açığa çıkarmayan Hükümet'in de en az Cemaat kadar suçlu olduğu gerçeğini nasıl açıklayacağız! Dün, Kürt meselesinin çözümü konusunda başta ordu olmak üzere devlet içindeki "derin" güçlerin Hükümet'in elini kolunu bağladığını söyleyenlerin, bugün "devlet içinde devlet olmuşlara" devletin günahlarını yüklemeye çalışması ne kadar da benzerdir, ne kadar da ayıncıdır!

Punto direnişi sürüyor!

İstanbul: Punto'da işçiler kışın gelmesiyle beraber daha zor koşullarda direnmeye devam ediyor. Patron da işçileri işten atmaya... İşten atılan işçilerin sayısı toplam 36 oldu. Bu arada başta **La-coste** olmak üzere 3 büyük firma, Punto'dan siparişleri kesti. Yanısıra bu yıl sonunda Punto'nun diğer firmalarında 60'a yakın işçinin işten atılması için tebligat verildi. Son olarak 1 hafta önce işten atılan işçiler de direnmekten yana tavır takındılar. İşçiler, soğuk havaya rağmen ateş başında, direniş türkülleri ile direnişlerini devam ettiriyor.

Kışın gelmesiyle beraber direnişin daha güçlü devam ettiğini belirten **Ramazan Ayygün** "kış soğuk, yağmur ve çamur demek, belki daha zor yaşamak demek. Ama olsun; kar da beyazlık safılık demektir. Kar bu şehrin tüm pisliğini örten bir örtü gibi. Evet, kışın ayaklarımız, ellerimiz donuyor ama bizler emekçiler olarak direnmeye devam ediyoruz. Ne de olsa her güzel şeyin zorlukları vardır. O zorluklar olmasa güzel şeylerin değeri bilinmez. Kış soğuk ama bu havada direnmek güzel" diyerek direnişin coşku ile devam ettiğini gösteriyor.

Tenekede ateş yakarak ısıtıyorlar kendilerini, ateşin sönmesine izin vermiyorlar. Ateş başında birbirlerine yaşadıklarından kesitler anlatarak daha bir güçlendiriyorlar direnişlerini.

Punto işçilerini ziyarete gittiğim gün (13 Aralık) kendi içlerinde yürüttük-

leri bir tartışmaya kulak misafiri olduk. İşçiler; sendikayı, sendikalaşmayı ve sınıfın öznesi olmanın nasıl olduğunu tartışıyorlar. İçlerinden biri "bizler tek başına bir özne değil milyonlarca özneyiz" diyor ve öznelerin yaşamdaki görevinin zor ama esaslı bir görev ve sorumluluk olduğunu söylüyor. Direnişte tek kadın işçi olan Hülya "özne olmak zor belki ama yapılacak bir şey yok, kaderde bize özne olmak düşüyse oluruz" deyince işçiler hep beraber gülmeye başladı. Evet, belki bir işçi bir tek damlayı temsil ediyor. Bu damla çok küçük ve etkisiz olabilir ama, damlalar olursa yani bir işçi, işçi sınıfı olursa işte o zaman damlalardan oluşan bir sel meydana gelir ve bizler selin alt üst edici bir güç olduğunu biliyoruz. İşçi sınıfı da bu güce sahip. Punto işçileri, bu gücün farkında ve onlar artık tek bir damla değil damlalar halinde mücadele ediyor.

Hava-İş Genel Kurulu üzerine...

8-9 Aralık tarihlerinde Hava-İş Sendikası Genel Kurulu gerçekleştirildi. Bilindiği gibi Genel Kurul'da toplam 300 delegeden 133'ünün oyunu alarak patronlar tarafından oluşturulan liste ve hükümetin desteklediği liste seçimleri kazandı. Delegelerin yaklaşık üçte biri oy kullanmaya gelmedi. Oy kullanmaya gelmeyen delegelerin başını ise **Gökkuşluğu Hareketi** çekti. Sonuçta hükümetin kazançlı çıkması kuşkusuz ki ciddi bir olumsuzluktur ve çeşitli yönleriyle sorgulanmalıdır.

Genel Kurul döneminde tartışmanın odaklandığı iki aktör vardır; Atılay Ayçin yönetimi ve Gökkuşluğu Hareketi... Aslında her iki aktörün de sınıfsal çizgi ve ideoloji bakımından nerede durduğu veya hangi noktaya geldiği apaçık ortaya çıkmıştır. İşçiler nezdinde, birisi yıllara yayılan pratiği ile kendini göstermiş diğeri ise pek bir pratiği olmamasına karşın salt Genel Kurul ve iç muhalefet pratikleri ile kendini ele vermiştir. Açıklamalarına bakanlar özellikle son dönemde salt Atılay Ayçin karşıtlığıyla kendini ifade eden Gökkuşluğu Hareketi adlı Troçkist-Anarşist yapının, "Atılay Ayçin gitsin de ne olursa olsun" yaklaşımıyla patronların listesine açık davetiye verdiğini anlar.

Sendikal bürokrasi konusunda mangalda kül bırakmayanların söz konusu patron olduğunda genel kurula gelemeyecek kadar **korkak**, iç muhalifliğinin ise sendikayı patron yönetimine teslim edecek kadar **basiretsiz** olduğu görülmüştür. Gökkuşluğu Hareketi'nin "boykot" taktiğinin genel kuruldaki adı bu olmuştur; sendikayı patronlara teslim etmek.

Diğer yandan, Atılay Ayçin yönetimi için ise hükümet müdahalesine ve patron listesine karşı ortak hareket etme kaygısını yeterince gütmediği,

hatta benmerkezci tutumunun bunun koşullarını ortadan kaldırdığı söylenebilir. 305 işçinin direnişinden, grev sürecine ve oradan Genel Kurula uzanan zaman diliminde Hava-İş yönetiminin benmerkezçiliği, sonunu bekleyen bir kadercilikle maluldür. Her durumda sonucun bu olmaması gerekirdi. Ortaklaşmanın koşulları vardı ve sendika patrona teslim edilmemeliydi. An ve olay özgülünde Gökkuşluğu Hareketi'nin tutumuna vuralım, fakat açık ki sorumluluk iki taraflıdır.

Ortaya çıkan bu sonuç, sadece Genel Kurul öncesinin yarattığı bir durum değildir. Hava-İş, 24 yıldır Atılay Ayçin başkanlığındaki yönetimler tarafından yönetilmektedir. Sendikal alanda önemli bir takım mücadelelere imza atmış olsa da kendini yenileyemediği ve tabandan koptuğu oranda bürokratlaşan bir yapının hazin sonucudur yaşanan. Eğer Hava-İş özgülünde yıllardır "hakim olan" bir sendikal çizgi ve yönetimden bahsediyorsak ortaya çıkan sonucun en başta bu çizgi ve yönetime sorumluluk yüklediği açıktır.

Diğer yandan evet, AKP hükümetinin birçok alanda olduğu gibi sendikal alandaki müdahaleleri bu sonucun oluşmasında önemli bir etkidir. Sendikalara dönük müdahaleler, İş Kanunu ve Sendikalar Kanunu ile birlikte hızlandırılmıştır. Bu kapsamda ilk sesin Orman-İş'te duyulduğu söylenebilir. Bu operasyonlar Belediye-İş, Tek Gıda-İş, TGS, Türk-İş yönetimi ve Hava-İş'le devam ettirilmiş, kimisinde başarılı olmuş kimisinde ise şimdilik atlatılmıştır. Adı geçen sendikalara bakıldığında, bu sendikaların ortak özelliğinin AKP'nin sendikal alanda kurmak istediği sisteme ayak direyen ya da uyumlu olmayan yapılar olduğu görülür.

Türk-İş'teki Sendikal Güç Birliği'ni ve ayrıca DİSK'i de katarsak, sözkonusu yapıların genel olarak sendikal alanda görece daha "ileri" bir noktada durduğunu söyleyebiliriz. Bu "genelin" içinde asıl olarak CHP'li, Kemalist, ulusalcı, AKP karşıtı çizginin hakim olduğu birçok sendika mevcuttur. Fakat bu sendikaların ağırlıklı olarak sendikal bürokrasinin bir başka kanadını temsil ettiği ve AKP tarafından hedef alınmalarının kendilerine işçi sınıfı adına ciddi bir haklılık ve meşruiyet kazandırmadığı bilinmelidir.

Son dönemde moda olduğu gibi, kimi sendikal yapılar salt AKP karşıtlığı üzerinden kendi gerici veya bürokratik gerçekliklerini gizlemeye çalışıyorlar. AKP'nin sendikal alandaki müdahaleleri sendikal alanda egemenliklere (AKP, CHP, MHP...) bağlı bir saflaşmayı güçlendiriyor. Daha da ötesi "sol"da duran ve kendisini "ileri" gören kimi sendikalar ulusalcı-Kemalist yapıların etkisi altına giriyor.

Kuşkusuz ulusalcılar da durumun gerektirdiği manevraları gerçekleştirmede ustalar. Geçtiğimiz günlerde Aydınlik gazetesinin düzenlediği, Türk-İş ve DİSK'ten önemli sayıda sendika başkanının konuşmacı olarak katıldığı "**1. Emek Kurultayı**" bu duruma güzel bir örnektir. Hangi sendika başkanının nerede durduğu ve nasıl bir düşünceyle orada yer aldığı ayrı bir tartışmadır. Fakat açık olan sendikal alandaki boşluğu birilerinin kendilerince doldurduğu, doldurmaya çalıştığıdır. Aslında bu durum işçi sınıfı içerisinde ve sendikal alandan devrimcilerin, sosyalistlerin zayıflığına da işaret etmektedir.

Hava-İş Genel Kurulu bir kez daha göstermiştir ki; işçi sınıfı hareketinde ve sendikal alanda ciddi bir kopuşa ihtiyaç vardır. Sendikal Güç Birliği ve DİSK'te varolan anlayış ve yapının bu kopuşu sağlamaktan uzak olduğu görülüyor. Sözkonusu kopuşun teorik temellerini artık tarif etme şansımız varsa da onu ete kemiğe büründürecek ve daha üst boyutta temellendirecek olan yeni bir işçi hareketidir. Bu yüzden sınıfa dönük çalışmaları daha da artırmalı, bağları güçlendirmeli ve her alanda bu kopuşa hazırlanmalıyız. Kıdem tazminatı saldırısına karşı yürütülen çalışmalardan asgari ücret kampanyasına kadar harcanan her emek bunun bir parçasıdır ve bu bilinçle ele alınmalıdır.

(Bir DDSB'li)

Elektrikleri kesilen köylüler eylem yaptı

H. Merkezi: Riha (Urfa)'nın Akçakale ilçesine bağlı Yardımcı köyünde, sık sık elektriklerin kesilmesine tepki gösteren halk "**Hükümet istifa**", "**Vali istifa**" sloganlarıyla trafo merkezini basarak 2 aracı ateşe verdi.

DEDAŞ'ın kaçak elektriğin önüne geçmek için elektrik kesintisi yaptığı iddiaları

kentte büyük tepki toplamıştı. Bu durumu protesto etmek için çevre köylerden toplanan yaklaşık 200 kişi, merkez trafoya doğru yürüyüşe geçti. Polisin engellemeye çalışması üzerine köylüler, güvenlik kulübesini taşıyarak orada bulunan 2 aracı yaktı. Jandarma ise eyleme katılan kişileri bulmak için savcılıktan aldığı arama kararıyla köylerde arama başlattı. ,

“İnsanca yaşam, yaşanabilir ücret” için sokağa!

H. Merkezi: Asgari ücretin belirlenmesi ile ilgili Meclis'te bütçe görüşmelerinin başladığı Aralık ayı itibarıyla “İnsanca yaşam, yaşanabilir ücret” şiarıyla kampanya başlatan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, bir süredir çalışmalarını sürdürüyor. İlk adım olarak belirlenen 14-15 Aralık'ta Ankara, Antakya, Bursa ve İstanbul'da sokağa çıkan DDSB, “Asgari yaşamak istemiyoruz” dedi.

Çalışmalardan... İSTANBUL

* **1 Mayıs Mahallesi:** 14 Aralık günü kampanyamızın materyalleri olan afişlerimizi ve stickerlarımızı yoğun olarak mahallede yaptık. Cadde boyunca yaptığımız afiş çalışması işçilerin dikkatini çekti.

* **Gazi Mahallesi:** 10 Aralık günü DDSB ve Partizan olarak yaptığımız kampanya çalışmasında, soğuk hava koşullarına rağmen Gazi Mahallesi girişinden başlayıp İsmet İnönü Caddesi'ne kadar yoğun ve yaygın şekilde bildiri dağıtımı ve stiker yaptık. Bildiri dağıtım sırasında kitle ile sık sık asgari ücret üzerine sohbetler gerçekleştirdik.

BURSA-GEMLİK

DDSB imzalı stickerlarımızı ve 8 Aralık günü, yapılacak eyleme katılım çağrısı yapan duyurularımızı yaygın bir şekilde astık. Stickerlarımızı İstiklal Caddesi, Dereboyu, Zeytin hali, Mezbaşa Mahallesi ve Orhangazi Caddesi gibi işçi durakları başta olmak üzere çeşitli noktalara astık. Ayrıca yapılacak eyleme katılım çağrısı için hazırladığımız duyuru metnini başta işçilerin kullandığı servis durakları olmak üzere, kahvehaneler ve şehiriçi otobüs durakları gibi merkezi yerlere yapıştırdık.

KOCAELİ-GEZBE

8 Aralık günü Çayırova ve Erişler'de yürüttüğümüz çalışma esnasında; afişler yapıştırılırken aynı kahvelere girip bildiri dağıttık, halkla sohbet ettik. Çayırova halkı bu gibi çalışmalara alışık değildi. Yaptığımız çalışmayı gören insanlar yanımıza gelip ne yaptığımızı soruyordu ve “kıdem tazminatının neden kaldırılmak istendiğini” soruyordu. Çalışma esnasında 2 defa polis taciziyle karşı karşıya kaldık. Ama her tartışmanın sonunda kararlı bir şekilde çalışmamıza devam ettik. Adem Yavuz Mahallesi'nde de çalışmamızı yürüttükten sonra İnönü'de çalışmamızı son-

landırdık.

ANKARA

Eryaman, Mamak ve Keçiören'de stickerlarımızı yaygın bir şekilde yaparken, yine emekçi halkın yoğunlukla yaşadığı Mamak'ta bildiri dağıtımını yaptık. Bina bina dolaşarak evlerin kapısını çalarak, kapı önlerinde Mamak halkıyla sohbet ederek bildiri dağıtımımızı gerçekleştirirken, aynı zamanda Özgür Gelecek gazetesinin dağıtımını da yaptık. Ayrıca Mamak sokaklarında kıdem tazminatı ile ilgili konuşmalar yaparak da çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

DDSB 14-15 Aralık'ta alanlardaydı!

ANKARA

14 Aralık günü Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirilen eylemde Ankara DDSB tarafından yapılan basın açıklamasında; asgari ücretin işçi sınıfının yaşayabileceği bir miktara çekilmesi için işçiler, emekçiler olarak mücadele edecekleri ve egemenlerin korkusunu büyütecekleri belirtildi. Açıklamaya destek verenler ellerinde simit taşıyarak Tayyip Erdoğan'a gönderme yaptı. Eylemin ardından direnişe devam eden Hacettepe işçileri ziyaret edildi.

ANTAKYA

14 Aralık günü Yeraltı Çarşısı önünde DDSB tarafından yapılan açıklamada “işçi sınıfın uzun mücadeleleri sonucu kazanmış olduğu hakların ellerinden alınmasına ve iş güvencelerinin bir teminatı olan kıdem tazminatına saldırıldığına” vurgu yapıldı. Sık sık “Sefalet zammı istemiyoruz”, “Asgari kölelik ücretine hayır” sloganlarının atıldığı eyleme SO-DAP da destek verdi.

İSTANBUL

15 Aralık günü Kadıköy'de Eminönü İskelesi önünde eylem yapan DDSB; taleplerini “asgari ücretin kaldırılması, bölgesel asgari ücret planlarının geri çekilmesi, sosyal güvenlik için kesilen primlerde, işçinin payı azaltılarak devletin katkısının sağlanması, asgari ücretin en az bir ailenin geçinebileceği seviyeye çıkarılması” olarak sıraladı. “Asgari yaşamak istemiyoruz” sloganının ardından açıklama sonlandırıldı.

BURSA

15 Aralık'ta Kent Meydanı'nda toplanan DDSB'li emekçiler burada “Asgari kölelik ücretine hayır”, “Sadece ekmeğe yetmez”, “İnsanca yaşam, yaşanabilir ücret” DDSB imzalı pankart, döviz ve flamaları açarak, sloganlar eşliğinde basın açıklaması yaptılar. Açıklamada “Hükümet yeni ekonomik politikalarını belirlerken büyümeyi işçi sınıfının sömürsü üzerinden hedefliyor” denildi. Asgari ücretin net en az 1.500 TL olması gerektiğini belirten DDSB'nin eylemine BATİS, DHF ve BDSP destek verdi.

Emekçinin Gündemi

İş kazası değil, cinayet: Faili devlet!

İşçi sağlığı ve güvenliği noktasında ülkelerin haritası çıkarılıp sıralama yapıldığında hep ilk sıralarda olan bir Türkiye'yle karşı karşıya kalıyoruz. Bunun temel sebebi elbette ki patronların aşırı kâr hırsıyla birlikte sınırsız bir sorumsuzlukla emek sömürsündeki pervasızlıktır. Patronları bu denli pervasız olmaya teşvik eden; muhakkak onların kolluk kuvveti gibi hareket eden, bu noktada geri adım atmamakta ısrarcı devlet mekanizması işçi cinayetlerinin de asıl failidir. Sınıfın örgütlülüğünün zayıf olduğu bütün alanlarda özellikle kuralsızlık kural haline getirilmekte, işçi güvenliği aynı bu devletin yasalarında olduğu gibi iş güvenliğine dönüşmektedir. Bu noktada güvenliği alınan işçi değil işin kendisi olmaktadır.

İşçi cinayetlerinin son bilançosuna baktığımızda yaşanan katliamın boyutları bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Basına yansıyan, kayıt altına alınan verilere göre Kasım ayında en az 130 işçi gerekli önlemler alınmadığı için katledildi.

31 inşaat işçisi (23'ü düşme nedeniyle), 18 tarım işçisi, 13 şoför, 13 tekstil/deri işçisi, 12 ticaret/büro sektörü çalışanı işçi ve 10 maden işçisi hayatını kaybetti. Trafik kazaları adı verilen işçi cinayetleri nedeniyle 49 işçi, ezilme/göçük nedeniyle 35 işçi ve düşme nedeniyle 26 işçi can verdi. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin raporuna göre Ekim ayında yedisi kadın en az 109 işçi yaşamını yitirdi. Hayatını kaybeden işçilerin dördü ise çocuk işçiydi. **Bu yılın ilk on ayında hayatını kaybeden işçi sayısı ise en az 1017.** Buna göre Ocak ayında 84, Şubat ayında 61, Mart ayında 74, Nisan ayında 74, Mayıs ayında 115, Haziran ayında 105, Temmuz ayında 120, Ağustos ayında 148, Eylül ayında 127 ve Ekim ayında 109 işçi öldürüldü. Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız bilanço, sıcak savaş yaşanan ülkelerdeki ölümlerden dahi fazlasını ifade etmektedir. Bu rakamların içerisine kayıt altına alınmayan, basına yansımaları da eklediğimizde gerçek tablonun çok daha ağır olduğu görülecektir.

İşçi cinayetlerinde son durumumuzu ifade eden kelime **suskunluktur**. İşçiler tek tek öldürüldüğünden tepki de o denli tekil bir hal almakta, örgütlü ve güçlü bir biçime dönüştürülemez. En çok işçi cinayetlerinin yaşandığı sektörler ise yine en güvencesiz ve esnek çalışmanın olduğu işkollarıdır. Tersanelerde, maden ocaklarında, inşaat sektöründe işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili hiçbir önlem alınmamasından kaynaklı olarak işçi cinayetleri ayyuka çıkmış durumdadır.

İşçi cinayetlerine karşı tepkiyi örgütlemek ve patronları önlem almaya zorlamak noktasında sınıfın örgütlerinin eksik kalması (ki bu eksiklik eşittir tepkisizlik anlamına gelmektedir) anlaşılır bir durum değildir. İşçi sınıfının temel sorunları noktasında yürüttüğümüz kampanya ve geliştirdiğimiz araçlar aynı zamanda işçi cinayetlerine karşı yürüttüğümüz politikalar çerçevesindeki araç ve yöntemlere de dönüşmek zorundadır. Zira işçi cinayetlerinin en yoğun yaşandığı alanlar işçileri sefalet ücretine kölelik koşullarında çalışmayı dayatan alanlardır.

“İnsanca yaşanabilir bir ücret” talebiyle yürüttüğümüz asgari ücret kampanyamız çerçevesinde esasta güvencesiz, örgütsüz, taşeron, esnek çalışma koşullarında emek sömürsüne maruz kalan alanları örgütlemek noktasındaki yönelimlerimizi işçi cinayetlerine karşı tepkiyi örgütleyen, reflekslere dönüştürmek sorumluluğumuz önümüzdeki görevlerimizi de işaret etmektedir.

“Daha ne kadar acı çekeceğiz?”

İstanbul: Cumartesi Anneleri, 14 Aralık günü Galatasaray Meydanı'nda 455. haftada **İbrahim Demir** ve **Ağit Akipa**'nın akıbetini sordu. Eylemde ilk sözü, Cumartesi Anneleri'nden **Hanife Yıldız** arak Fadime Ayvalıtaş'ın ölümüne dikkat çekti ve “Bizler daha ne kadar acı çekeceğiz” dedi. Ağit Akipa'nın kızı **Deniz Akipa** söz alarak, babasının koruculuğu reddettiği için jandarma komutanı tarafından ölüm tehdidi aldığını ve babasının katledilişini anlatarak, “*Ellerimiz, babamızı katledenlerin yakasındadır*” dedi.

Eylemde açıklamayı **Gülay Kılıçaslan** okudu. Kılıçaslan, korucu olmayı reddettikleri için katledilen 2 köylüyü anmak için toplandıklarını belirterek, İbrahim Demir'in işkence edilen, Ağit Akipa'nında başından silahla vurulan cansız bedenine 13 Aralık 1991 günü, girişi taşla kapatılmış bir mağarada, ulaşıldığını belirtti ve katillerin yargılanması istendi.

“Devlet yasasını uygulamıyor”

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu 14 Aralık günü Galatasaray Meydanı'nda 91. “F oturması” eylemini gerçekleştirdi. Eylem, **Kemal Gömi**'ye atfedildi. İHD adına açıklamayı **Neriman Çelik** okudu. Çelik açıklamada Kemal Gömi'den bahsederek şunları söyledi; “*Devlet Kemal Gömi'yi hapisane ve tecrit koşullarında sakatlayıp, gerçeklik algısını yitirmesine yol açmış, şimdiyse hapisanede olduğunu dahi bilmeyen, kendi kendine bakabilme olanağı olmayan bu insanı tek kişilik hücrede tutmayı sürdürmektedir. Devlet kendi yasasını alenen uygulamıyor*” dedi.

MEÜ'de Gever öfkesi!

Mersin: Gever'de yapılan katliamın ardından Mersin Üniversitesinde yaklaşık 700 kişinin katılımıyla katliam protesto edildi. 10 Aralık günü Fen-Edebiyat Fakültesi önünde başlayan eylem, üniversite girişine kadar devam etti.

Yolu trafiğe kapatan öğrenciler yürüyüş boyunca, “**Ey şehid riya te, riya me ye**” gibi sloganını attı. **YDG**'nin de destek verdiği eylem yapılan oturma eyleminin ardından son buldu.

Bêmal Tokçu, bir ailenin 17. şehidi...

“Ölümler durdu, analar ağlamıyor” diyenler Kürdistan'dan yükselen Mehmet'in, Veysel'in, Bêmal'in analarının çığlıklarını duymuyor! Daha **Roboskî** analarının çığığlığı dinmemişken, **Gever'den** yükselen havar sesleri karışıyor şehit analarının çığığına...

Bu kaçınıcı ölüm, sokak ortası infazı? Bu kaçınıcı faali belli cinayet? Yetmez mi ey zulüm, yetmeyecek mi bu kadar sana! Ne istersin, ne edersin böyle, söyle! “Ey yasakların, kaşpeliğın ve soygunların koruyucusu” (Orhan Kotan), ne kadar yanına kâr kalacak sanırsın bu kadar zulmün? “Ölümler durduysa”, bu ölümler neyin nesî?

TC'nin T. Kürdistanı topraklarında “şovenizm” sayesinde gizleyebildiği ve Gezi İsyanı'nda ayyuka çıkan terörü Kürdistan coğrafyasında “çözüm, barış” dinlemeden can almaya, ev yıkmaya, kan akıtmaya devam ediyor! Birileri “**artık kimseler ölmüyor**”, “**ne asker ne gerilla cenazesi geliyor**” dese de yine aynı kişiler, yeteri kadar cenazesi gelmiş Kürt halkının mezarlıklarına saldırılmasına ses çıkarmıyor, ses çıkaranların katledilmesini görmüyor ya da görmezden geliyor!

Evet, “**ölümler durdu, analar ağlamıyor**” diyenler Kürdistan'dan yükselen Mehmet'in, Veysel'in, Bêmal'in analarının çığığlıklarını duymuyor! Daha **Roboskî** analarının çığığı dinmemişken, **Gever'den** yükselen havar sesleri karışıyor şehit analarının çığığına... Daha **Şahin Öner**'in kanı yerdeyken, Gever'de sulanıyor toprak kanla... **Uğur Kaymaz** büyümüyor ama bedenindeki kurşun sayısı her geçen gün daha da artıyor... **Ceylan Önkol**'un annesi, kızının parçalanmış bedenini saklamaya devam ediyor sessizce! Ardından Medeni Yıldırım, Behzat Önen...

Dünyanın en onurlu işidir, kendinden başkasına sahip çıkabilmek, onu düşünmek, karşılıksız onu korumak, ona değer vermek! Dünyanın en onurlu işini yapıyor Kürt halkı, Gever halkı, halkının özgürlüğü uğruna yaşamını yitiren geril-

lalarına sahip çıkıyor. Mezarlıklara saldıran devlete karşı **ölümüne** direniyor!

Bêmal, ailesinin 17. şehidi!

Mehmet Reşit İşbilir ve **Veysel İşbilir** katlediliyor önce, “*teröristler uzun namlulu silahlarla saldırdılar*” diyor Valilik ve de Emniyet! Akrepten kurşun sıklığına (hak ettiği halde) Mehmet'in ve Veysel'in kurşun sıklığına dair tek kanıt yok...

Sonra Mehmet ve Veysel'in cenazesine sahip çıkanlara saldırıyor. Bêmal düşüyor sonra, ağır yaralı götürülüyor Wan'a... Bedeni yenik düşüyor faşizmin kurşunlarına. Onun da “**silahlî terörist**” olduğunu söylüyor yetkililer. Yakın mesafeden, arkadan isabet eden kurşunla katledildiği kanıtlanan Bêmal, güya silahla polise saldırıyor, sonra meşru müdafaa yapan Özel Harekât da onu vuruyor. Sonra Valilik Bêmal'in araması olan bir kişi olduğunu söylüyor. Hâlbuki Bêmal Tokçu, daha bu yıl içinde süren davası için mahkemeye gitmiş ve devlet de daha 2 hafta önce ona mahkeme kâğıdı yollamış. Bêmal, neredeyse bütün Geverliler gibi yurtsever. Zaten vurulduğu gün orada olmasının sebebi de bu. Bu kimliğinden kaynaklı tutuklanmış, 9 ay mahpusluk çekmiş. Mahkemeleri sürüyordu.

Bêmal, Yaşar ve Tokçu soyadları olan, şehid düşen akrabalarının 17.'si. Yani son 20 yılda aileden 16 kişi devlet tarafından katledilmiş. DİHA'nın ağabey Mustafa Tokçu'yla yaptığı söyleşide durum şöyle anlatılıyor; “*İkbal Yaşar, 2008 Newroz'undan Yüksekova eski cezaevi arkasında polis kurşunuyla katledildi, Mehmet Yaşar 1994 yılında JİTEM tarafından evden çıkarılarak kaybedildi. Recep Yaşar, 1994 yılında evden alınarak*

havaalanında öldürüldü. Reşit Tokçu ve Fettah Yaşar 1996 yılında hayvan ticareti yaparken, Dağlıca'ya (Oramar) bağlı Darıca (Serpil) mezrasında askerlerle PKK arasında çıkan ve 17 PKK'linin yaşamını yitirdiği çatışmanın ortasında kalarak can verdi. Behçet Yaşar, askerlerin operasyonu sonucunda Adaklı (Alakanan) köyünde askerlerce öldürüldü. 1994 yılında devlet baskısı ve korucu olmamak için Federal Kürdistan'ın Şeladızı kasabasına göç eden aile burada da 7 ila 11 yaş arasındaki Giyabent, Çimen, Kevser, Behice, Yunus adındaki 5 çocuğun katline şahit oldu.”

Medyadan yine provokasyon!

Bêmal'in cenazesinde de sokakları dolduran Gever halkı, “**Devrimci Halk Savaşına Hazırız**” yazılı pankart açtı. Anlayana çok şey anlatıyordu bu pankart. Evlatlarımıza sahip çıkacağız, diyordu halk. Ancak silahlî çatışmaların yaşanmadığı ve devletin “silahla saldırdılar” diyerek silah sıklığı bu süreçte böyle bir pankart “*savaş ve bölgeyi karıştırmak isteyenlerin*” olduğunu söylemek ve de haksız savaşlarına karşı halkın haklı savaşını yükseltmesini engellemek için devlet tarafından kullanılmalıydı. Ve polis hazırladığı, harfi harfine aynı olan haber çok sayıda internet sitesinde yayımlandı.

“**KCK/PKK'dan savaşa hazırız mesajı**”, “**Bu ne cüret? PKK savaşa hazırız yürüyüşü**”, “**PKK'dan mesaj**”... Bunlar polis tarafından servis edilmiş habere atılan farklı başlıklar. Bu haysiyetsiz “basın mensuplarının” az bir şey bile vicdana, objektif haber denen sorumluluğa az bir şey bile sahip olmadığını gösteriyor. Bêmal'e dair tek kelime etmemişken, cenazeyi pankarttan ibaret gösteriyorlar. Küstahça... Tesadüf mü sizce bu?

“Çözüm, barış” denilen süreç ilerlerken devlet istediği zaman, istediği kişiyi; sormadan, hesapsızca, rahat rahat öldürebiliyor. Ölümler olmuyor derken kendisi bir bir katlediyor. İşte biz buna **faşizm** diyoruz. İtirazı olan varsa sokağa çıksın ve dışardaki havanın kendisine ait olduğunu iddia etsin... Bêmalenin bedenlerindeki kurşunların neden bu kadar soğuk ve çok olduğunu anlat-sın! Devletin kendisini devam ettirebilmesinin yolu ölümse, öldürmeye devam edecek.

Ve de arkadaşının anlatımıyla davasına bağlı, sadece kendini düşünen değil; komşusuna, yakınına, arkadaşına bağlı bir insan olan Bêmal Tokçu içimizi ısıtmaya, bizlere umut vermeye ve hesabını soracağımız şehitlerimiz arasında yer almaya devam edecek!

“Cebeci isyandır, Gever'e selamdır!”

Ankara: Gever'deki katliam Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde de protesto edildi. **9 Aralık** günü bir araya gelen, içerisinde **YDG**'nin de olduğu öğrenciler, fakülteleri gezerek

eylem çağrısı yaptılar. “**Cebeci isyandır, Gever'e selamdır**”, “**Katil devlet hesap verecek**” sloganlarıyla fakültelerin gezilmesinin ardından kampüs önünde basın açıklaması yapıldı.

YDK: Kadın düşmanlarına karşı isyandayız!

Bugün sadece bir saatliğine yüzünüzü nereye dönerseniz, hangi gazeteyi açarsanız, hangi TV kanalını seyrederseniz değişmeyen bir gerçeklikle karşı karşıya kalırsınız: **KADINA YÖNELİK ŞİDDET!**

Türlü türlü bahanelerle işlenen cinayetler, milyonda biri yansıyan taciz ve tecavüzler, çoğunlukla kulaklarımızı tıkadığımız ev içinde yaşanan dayak vb. saldırılar...

Bugüne kadar Yeni Demokrat Kadın olarak; kadına yönelik şiddete karşı mücadele ederken, devrimci örgütlenmelerin içinde bu şiddetin yaşanmadığını ya da yaşanmayacağını düşünmedik, düşünmüyoruz elbette. Nitekim, dilelere pelesenk edilircesine sıkça tekrarlanan bir gerçekliktir, *"devrimcilerin de sınıflı toplumun bir ürünü olduğu, bu toplumun kirini-pasını bir anda üzerinden atmadığı"* vs. vs. Ancak bu kir-pas içinde en az tartışılan konulardan birinin de kadına yönelik şiddet olduğu gözlerden kaçamayacak kadar bariz bir durumdur. Yani devrimci örgütlenmeler içinde yaşanan şiddetin de çoğunlukla "yen içinde" kaldığını söylemek mümkündür.

Oysa, devrimciliğin kriterlerinden biri de "kadın sorunu"na bakış açısında gizlenmektedir. Gizlenmektedir diyoruz; çünkü bu konudaki erk(ek) egemen, ataerki düşüncesi yapısı ve şekilleniş (uç noktalarda ve bazı durumlarda ortaya çıkmadığı sürece) "sonsuz" a kadar kendini var edebilmekte, yaşam alanı bulabilmektedir. Bir sistemi yıkmaya çalışıp da, onun en temel özelliklerinden-dayanaklarından biri olan ataerkiyi içinde yaşatmanın çelişkinin devrimciliği kötürümleştirdiğini görmemek için kör olmak gerekir. Dolayısıyla, bahsini ettiğimiz gizliliği ortadan kaldırdığımız oranda, bu sisteme alternatif oluş, başta kadınlar olmak üzere ezilenler nezdinde daha görünür ve inandırıcı olacaktır.

Nitekim, 8 Aralık 2013 tarihinde, Ankara'da Yeni Demokrat Kadınlar tarafından, uzun bir süredir, çeşitli zamanlarda Partizan çevresinde yer alan Servet Çıracı-

oğlu'nun dövülerek cezalandırılması, bu duruma **müdahale** olarak görülmelidir. Bu şahıs, yaklaşık 15 yıldır, Partizan çevresinde yer almış, bu süre içerisinde hem duygusal ilişkisi bulunan kadın arkadaşlara uyguladığı duygusal, cinsel ve fiziki şiddet hem de farklı nedenlerle defalarca uzaklaştırılmış ancak bir şekilde yeniden ilişki kurularak işlediği suçların yanına kâr kalmasına neden olunmuştur. Dolayısıyla YDK'lı kadınların bu hareketi, aynı zamanda başta şiddet uyguladığı kadınlar olmak üzere halka bir **özeleştirici** olarak da okunmalıdır. Ancak bunun, **gecikmeli** olarak yaşam bulması şahısla bunca yıldır ilişkilendirilmesi ciddi bir olumsuzluk, bir bilinç kırılması olarak kabul edilmelidir. Mücadele seyri içindeki iniş-çıkışlar, yaşanan boşluklar, aktarım eksiklikleri vs. yaşanan durumun açıklamaları olsa da, aynı şahıs özgülünde defalarca tekrarlanması nedeniyle kabul edilemezdir. Yaşamın boşluk tanımadığını en iyi devrimciler bilir/bilmelidir. Açık ki bu boşluklardan sızanlar, bu gibi "tip"leri karşımıza çıkarmaktadır. Şiddetin iktidar-erk'le olan ilişkisi kurulduğunda, şiddete "psikolojik sorunlardan" "öfkenin kontrol edilememesine" kadar bir dizi **bahane** bulunur. "Öfke"nin başta insanların yanındayken kontrol edilebilmesi, ama kadına yalnız kaldığında "kontrolden çıkması", psikolojik sorunların sadece kendi "mal"ı ya da zayıf gördüğü kadına yansması vs. bu bahanelerin içinin nasıl da boş olduğunu gösterir. Aynı durum bu şahıs için de geçerlidir.

Şiddetin en iğrenç-ağır biçimi, kendinden güçsüz gördüğüne uyguladığın şiddettir. Susacağından emin olduğun,

kimseye söylemeyeceğine inandığın, sana ait olduğunu düşündüğün kişiye yönelik şiddet, anlık bir öfke patlaması değil, **planlı-programlı işkencedir**.

Son olarak; YDK'nın kadına yönelik işlenen suçlara ve konumuz özgülünde bu şahsa olan tavrı nettir. Bir kez daha bu şahsın, boşluklardan yararlanmasına ve devrimci çevrelere girmesine izin vermeyeceğiz. Herkesten de, aynı devrimci tavrı takınmasını, bu (ve benzer) şahısların tecrit edilmesini, onlarla ilişki kurulmamasını istiyoruz. Bu şahısla; "değişebilir", "rehabilit edilebilir", "eski arkadaşlık" vs. gerekçelerle kurulacak ilişkinin **taraf belirlemek** anlamına geldiği/geleceği bilinmelidir.

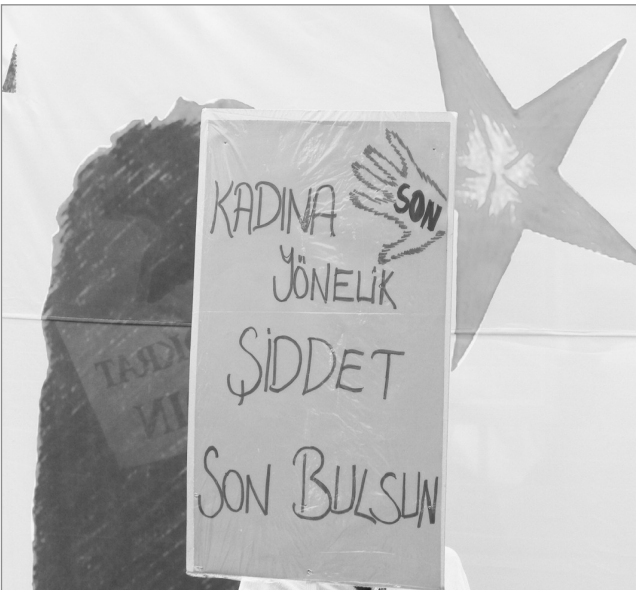
Bu tarafın **yanlış** olduğunu söylemeye herhalde gerek yoktur. Bu tarafı seçenlerin suçluyla empati kurmak yerine, zorla arabaya bindirilip işkenceyle kaçırılan, ıssız bir yerde dövülen, kıyafetleri yırtılan, sopalarla dövülen, hakarete uğrayan, taciz-tecavüz girişiminde bulunulan vb. vb. kadınlarla empati kurmalarını tavsiye ederiz. Yalnız bırakılmayacak, dayanışma içinde bulunulacak olan bu kadınlar olmasına karşın, suçluyla bu tür bir ilişkiye girmenin nasıl bir dayanışma örneği olduğunu izah etmek için çok fazla düşünmeye gerek yoktur sanırız.

Sonuç olarak; kadına yönelik şiddete karşı mücadele çok geniş bir alanda, çok geniş bir çerçevede, türlü yöntemlerle vs. ele alınması gereken bir mücadeledir. Ama her halükarda bu mücadelede esas olan **kadınların dayanışmasıdır**. Erk-iktidar dayanışmasına karşı kadın dayanışması güçlenmediği, kadınlar bu mücadelede özne olmadığı sürece, yaptığımız müdahalelerin hep eksik olacağını söylemek gerekir.

Kadına yönelik şiddete karşı yaşasın kadın dayanışması!

Şiddete karşı suskun değil öfkeli, yalnız değil örgütlüyüz!

YENİ DEMOKRAT KADIN ARALIK 2013

Göğün yarısı

Kadın emeği, asgari ücret tartışmalarının dışında

Sigortalı çalışanların yarıya yakınının, kayıt dışı çalışanların ise % 70'inin asgari ücretle çalıştığı göz önünde bulundurulduğunda "asgari ücret belirlenmesi" sürecinin ne kadar önemli olduğu açıktır. Zira, asgari ücretli çalışanlarının sayısındaki yoğunluğun, önümüzdeki yıllarda azalmaktan ziyade artacağını öngörmek gayet mümkündür. Asgari ücretin "temel ücret sistemi" haline gelmekte olduğu, bu artışa paralel öngörülebilir. Nitekim, bugün sigortalı çalışanlar açısından % 46 olarak ifade edilen asgari ücretle çalışma oranı, 1990'lara % 25 civarındaydı.

İşçi sınıfının çok büyük bölümünü ilgilendiren "asgari ücret" in önemi ortadayken, "insanca yaşayabilecek" bir ücretin hesaplanmasından, sendikaların tutumuna, bölgesel asgari ücret tartışmalarına vs. vs. çok çeşitli tartışmaları içermesi gayet doğaldır. Hepsini ayrı ayrı tartışmaya değer-gerekli konu başlıklarıdır. Ancak genellikle görmezden gelinen, bir konu başlığı olmayı bile "hak edemeyen" **kadın işçiler** meselesi vardır ki, gerektiği yeri vermediğimiz durumda ciddi bir eksiklik olduğu açıktır.

Öncelikle kadınların "yoksulluk" açısından değerlendirmesine bakacak olursak şunu belirtmeliyiz ki; yoksulluk olgusunun toplumsal cinsiyet düzeyinde ele alınması çok eskilere dayanmamaktadır. Genelde "hane halkı" parantezine alınarak değerlendirilirken, başlı başına kadınların yoksullukla ilişkilenişi ya da yoksulluğun kadın yüzünün irdelenmesi toplumsal cinsiyet eşitsizlikleri bakımından çok önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü *"Cinsiyet açısından, kadınların, toplumsal yaşamdan uzak ve/veya geri planda olmaları, (özellikle eğitim ve çalışma yaşamından uzak olmaları) gelir dağılımında onların en yoksul kitlesi olmalarını getirmektedir."* (Ercan Dansuk, "Türkiye'de Yoksulluğun Ölçülmesi ve Sosyo-Ekonomik Yapılarla Ölçülmesi, Mayıs 1997, s. 95-96)

Kadının toplumsal cinsiyet içindeki yeri ve yoksulluğunun, asgari ücret tartışmalarına iki türlü etkisi vardır. Birincisi; çalışan kadınlar açısından, (ikinci mesaisinin başladığı) evdeki yıpranma payını hesaba katmaksızın tüm işçiler için tek bir asgari ücret belirlenmesi sorunlu bir durumdur. Zaten en düşük ücretli işlerde çalışan kadınların, çocuk-hasta-yaşlı bakımından temizlik, yemek işlerine kadar evin tek "çalışanı" olarak iki "iş"te birden çalıştığı göz önünde bulundurulduğunda kadınlar için bu durum dikkate alınarak belirleme yapılması gerekmektedir.

Yine de asgari ücretten dahi yararlanmak kadınların çoğunluğu için bir "lüks" olarak düşünülebilir. Zira yaptıkları iş, İş Kanunu'nda tanımlanmayan, dolayısıyla örgütlenmekten asgari ücrete tabi tutulmaya kadar hiçbir haktan yararlanamayan kadınlar için durum daha da vahimdir elbette. Ücretsiz aile işçiliğinden, ev eklenli çalışma ve ev işçiliğine kadar bir dizi çalışma alanı asgari ücret kapsamının dışındadır. Ki, bu alanların esasta (% 100'e yakın) kadın ve çocuk emeğine dayandığı düşünüldüğünde kadınlar için özel bir çalışma yapmanın gerekliliği de ortadadır.

Ev eklenli çalışmayı ele alacak olursak; bu alandaki kadınların çoğunluğu kendilerini işçi olarak tanımlamazken, patronlar da yükümlülüklerden kaçmanın bir yolu olarak ev eklenli çalışanları, "taşeron, aracı" vb. olarak tanımlar.

Üstelik aynı işin işyerinde yapılması durumunda elektrik, kira vb. masraflar artacak olmasına karşın, ev eklenli çalışan kadınlara işyerinde çalışan işçilerden çok daha az ücret ödenir. Bu nedenle hem işyerindeki işçilerle aynı ücreti almaları hem de asgari ücret uygulamasından yararlanmaları temel talepler olarak belirlenmelidir.

Bu, çalışma koşullarından kaynaklı çok zor gibi görünse de, bunun mücadelesinin verildiği ve kazanımlar elde edildiği birçok ülke bulunmaktadır. Örneğin Kanada'da ev eklenli çalışanlara, yaptıkları harcama (elektrik, kira vb.) için ayrıca % 10 fazla ödemesi yapılmaktadır. Almanya'da evde çalışanlar için asgari ücret ve tatiller için ek bir miktar ödenmesi hakkı kazanılmıştır.

Yine Hindistan'da **SEWA** (Serbest Çalışan Kadınlar Örgütü), İngiltere'de **NGH** (Evde Çalışma Ulusal Grubu) bu mücadelede önemli deneyimlere sahiptir.

Bunlar sadece örneklerdir. Şu an bizim açımızdan esas mesele, kadınların yoğunlukla bulunduğu ve asgari ücret kapsamının dışındaki işkollarının, yani kadın emeğinin de bu tartışmanın içinde yer bulmasıdır. Yani yok sayılan kadın emeğinin, mücadelenin ve taleplerin bir parçası haline getirilmesi...

İhracata değil, ithalata; lafa değil, icraata bak!

Egemen sınıfların yönetim anlayışı, genel anlamda açığı (kusurları) kapatmaya dayalıdır. Bu yöntem, sahip olunan iktidar gücünün elde tutulması amaçlıdır. TC devlet yönetiminde de bu böyledir. AKP hükümeti özellikle ekonomik gelişmeler söz konusu olduğunda kendini en iyi hükümet olarak ilan etmektedir. Bunun kanıtı olarak da daima ihracat rakamları, geçmişle kıyaslanarak aktarılmaktadır. Verilen mesaj yöneticiler ve yönetim olarak her şeyin yolunda olduğudur. Yani TC ekonomisinin, dolayısıyla AKP hükümetinin hiçbir sorun yaşatmadığıdır.

Ancak ekonomi kriterlerinde sorunun yaşanıp yaşanmadığı söylemlerle belirlenmez. Rakamlar doğrudan nesnel gerçeği gösterir. Bu yanılla egemen sınıfların açığını su yüzüne çıkaran bir maniveldir rakamlar. Fakat, bugün TÜİK'in yaptığı gibi, egemen sınıflar rakamlarla da oynar, gerçekliği çarpıtır ve hasır altı eder. Örneğin dış ticaret dengesinde ihracat rakamlarını geçmişle kıyaslayarak öne çıkaran bir açıklama yapıldığında ve ithalat rakamlarının hiç gündem alınmadığı bir durumda sergilenen tablo, ekonominin sorunsuz olduğunu gösterebilir. AKP'nin on yıldır istediği de budur: **Ekonominin sorunsuz olduğunun düşünümesi...**

İstatistik, burjuvazinin elinde yalanın bir başka türüdür. Türkiye İhracat Meclisi, Kasım ayında 13.8 milyar dolar olan ihracat sonrası "*Cumhuriyet tarihimizin en yüksek aylık ihracat tutarı*" derken, bazı gazetelerde "ihracat 13.8 milyarla tüm zamanların rekorunu kırdı" söylemleri yer aldı. Kırılan rekorun kıstası geçmiş yıllardaki ihracat oranlarıydı. Fakat ekonomi sadece ihracat rakamlarıyla oluşmuyor. Soru açık; ihracat-ithalat arasındaki denge nedir? Ya da cari açık neden yüksektir?

İhracatın rekor kırması, TC ekonomisinin üretim yaptığı ve bunu sattığı

anlamını taşır ve bu da doğrudur. Fakat bu ekonominin iyi olduğu anlamına gelmez. Zira parçayı bütünden ayırıp, ekonomiyi şirin göstermek bütündeki yapısal bozukluğu örtmez, gölgelemez.

İhracat şampiyonu ilk 10 sektörde ne kadar ithalat yapıyor?

Aşağıdaki tablo, TC ekonomisinin dinamik sektörlerine dair rakamları gösteriyor. Yani TC ekonomisinin içinde bulunduğu durumu. İhracat için yapılan üretim, tabloya göre ithalata bağımlıdır. TC ekonomisi 5.5 milyar Dolar yağ ve yakıt ihracatı için 45.9 milyar Dolarlık ithalat yapmıştır. 10.6 milyar Dolar kazan ve makine ihracatı için 24.4 milyar Dolar ithalat yapmıştır. İhracat şampiyonu ilk 10 sektörün 5'i net ithalata bağımlıdır. 10 sektörün toplam ihracatı 70.4 milyar Dolar, ithalat miktarı ise 128.9 milyar Dolar'dır. 10 sektörün ithalat ihracat dengesi, -57.8 milyar Dolar'dır. Açık ifadeyle TC ekonomisi, ihracat şampiyonu olduğu 10 sektörde ithalata bağımlı bir şampiyonluğa sahiptir. İthalata bağımlı bir ihracat, rakamsal olarak ne kadar artarsa atsın bunun TC ekonomisi açısından ithalata bağımlılıkta ısrar dışında bir anlamı yoktur. Dolayısıyla Kasım ayında yakalanan "ihracat şampiyonluğunun" ekonomi açısından, emekçi halkımız

açısından da bir kıymeti yoktur.

İhracat, her açıdan anlamsız hale gelen ithalatın yapılması değil, yapılan ithalatın niteliğidir. Üretime dair yapılan hammadde ithalatıyla, tüketim maddelerinin ithalatı, ithalat olarak aynıdır fakat işlev olarak aynı değildir. TC ekonomisi, üretime dönük ithalat yapacak düzeye yani hammadde işleyecek sanayiye yeterli oranda sahip değildir. Bu altyapı sorunu, ithalatın aramalı ve tüketim malında yoğunlaşmasını zorunlu kılıyor. Bu durum hem üretimin hem de ihracatın dışa bağımlılığının daimi olduğu anlamına geliyor. Dolayısıyla, ihracatta yaşanan şampiyonluk, aynı zamanda ithalatta da şampiyon olduğunun açık ifadesidir.

TC ekonomisinin dışa bağımlı olması veya olmamasının burjuva-feodal sınıflar ile ezilen emekçi halkımız açısından anlamı aynı değildir. Egemen sınıflar, her daim dışa bağımlı olmaktan kurtulmak ve daha fazla sermaye birikimi elde etmek ister. Dışa bağımlı olmak ya da olmamak egemenler için sermaye birikiminin düzeyi açısından önem taşır. Ezilen emekçi halkımız açısından her iki durum da nitelik olarak sömürünün ve sefaletin azlığı ya da çokluğu açısından bir farklılık gösterir. Özünde değişen hiçbir şey yoktur, yarı-sömürge ekonomi sistemi içerisinde olması da düşünülemez.

Bu anlamıyla "ihracat şampiyonluğu" bilinçli tercih edilen bir politikadır. Emekçi halkımıza hem ekonominin oldukça iyi olduğu mesajı üzerinden yönetimde de en iyi olduğunun hem de sömürü düzeninin en iyi sistem olduğunun propagandası yapılır. Çark hep aynı yöne, egemen sınıfların lehine döner/döndürülür.

İster ihracat rekoru kırılınsın, ister ithalat dönen sömürü çarkıdır. Kırılacak olan, kırılması gereken de aynı çarktır, başkası değil.

İstatistik, burjuvazinin elinde yalanın bir başka türüdür. Türkiye İhracat Meclisi, Kasım ayında 13.8 milyar dolar olan ihracat sonrası "*Cumhuriyet tarihimizin en yüksek aylık ihracat tutarı*" derken, bazı gazetelerde "ihracat 13.8 milyarla tüm zamanların rekorunu kırdı" söylemleri yer aldı. Kırılan rekorun kıstası geçmiş yıllardaki ihracat oranlarıydı.

Sektörler	İhracat	İthalat	Fark
1- Motorlu Kara Taşıtları	13.8	13.5	+ 0.3
2- Kazanlar, Makineler	10.6	24.4	-13.8
3- Elektrikli Makineler	7.7	14.3	- 6.6
4- Demir-Çelik	8.2	15.4	- 7.2
5- Örme Giyim Eşyası	7.5	-	
6- Yakıtlar, Yağlar	5.5	45.9	- 40.4
7- Demir Çelik, Eşya	5.0	2.2	+ 2.8
8- Plastik	4.5	11.8	- 7.3
9- Meyveler	2.9	0.7	+ 2.2
10- Örülmemiş Giyim Eşyası	4.7	-	-

Seni bir tek komünistler anladı Mandelaaa!

"Ben bir komünist değilim ama söylemeliyim ki; bizi onlardan başka da anlayan olmadı." (Nelson Mandela/Madiba)

Güney Afrika'nın ilk siyahi cumhurbaşkanı Nelson Mandela ya da kabile adıyla Madiba, 5 Aralık günü hayatını kaybetti. Mandela'nın ölümünden sonra bir dizi yazı yayımlandı da değerlendirmelerin birçoğu ya salt eleştiriye dayanmakta ya da övgüler diziminden oluşturmaktadır.

"Hoşça kal Heval Mandela" ya da "Yaşlı Mandela'yı sahiplenmek ihanete eşittir" gibi...

Hiç kuşkusuz bugün Mandela'ya bakmak, Mandela nezdinde bir ulusal mücadele-önderlik yorumu yapmak anlamına geliyor. Yani Mandela her şeyden önce ulusal hareketlerin niteliğinden bağımsız değerlendirilemez. Bu anlamıyla Mandela'ya bakmanın da MLM külliyatta bir karşılığı bulunmaktadır. "Ben bir komünist değilim ama söylemeliyim ki; bizi onlardan başka da anlayan olmadı" sözleriyle Mandela komünist olmadığını söylerken aslında kendi sınıfsal niteliğini de belirliyordu. Güney Afrika ulusunun mücadelesinde önemli bir yerde duracak ve anılacak olan Mandela, ne yazık ki Güney Afrika proletaryasının mücadelesinde anılmayacak.

Mandela'ya ve mücadelesine dair

Öncelikle mücadele hayatına kısaca bakmakta fayda var.

Mandela, aparteid sistemine karşı Güney Afrika siyahilerinin ve beyazlar da dâhil komünistlerinin birleşik cephesi gibi çalışan Afrika Ulusal Kongresi'ne (ANC) erken yaşta katılan genç bir militan olarak mücadele sahnesinde yerini aldı. Nitekim aparteid karşıtı mücadele içinde Marksizm'in izlerini de görmek mümkündür. Her şeyden önce hareketin programı fabrikaların, madenlerin ve toprağın kamulaştırılmasını kesin bir dille öngören bir içeriğe sahipti. (Bkz: 1955 Freedom Charter/Özgürlük Sözleşmesi)

Mandela'nın aynı zamanda ırkçılığa yönelik mücadelede silahlı mücadeleyi öngören bir anlayışla, 1961'de silahlı mücadeleyi örgütlemek üzere ANC'nin askeri kolu olarak Umkhonto we Sizwe (Ulusun Mızrağı-MK) örgütünü kurduğunu da belirtmek gerekiyor. Kapitalizmin şafağında ortaya çıkan uluslar ve ulusal hareketler Ekim Devrimi'nin top sesleriyle UKKTH ilkesini kuşanırken bu süreç aynı zamanda Marksizm'in dünya genelinde yayılma sürecidir.

Nitekim Çin'de kendini Yeni Demokratik Devrim ve devamında Kültür Devrimi olarak gösteren süreç, ezilen işçi ve köylü yığınlarına umut olmuş ve hakim sınıflara karşı mücadelede askeri taktik ve deneyimler sunmuştur. Mandela'nın düşünsel formasyonu da bu bağlamda gelişim göstermiştir. Güney Afrikalıların ırkçılığa karşı verdiği askeri savaş, Mao Zedung'un gerilla savaşının izlerini taşımaktadır.

Güney Afrika boykotu ve Mandela

1962 yılında gerilla savaşına mali destek sağlamak amacıyla yurtdışına çıkarken yakalanan Mandela, ömür boyu hüküm aldı ve yıllar boyu kireç ocaklarında çalıştırıldı. 16 Haziran 1976 tarihinde G. Afrika halkının mücadelesiyle yaşamı da değişti. Anadilde eğitim talebiyle sokağa çıkan binlerce öğrenci, Güney Afrika halkının uyanmasını sağladı. Bu direniş 1 yıl sonra Siyah Biliş Hareketi'nin kurucusu Steve Biko'nun öldürülmesi ile daha da alevlendi ve tüm Güney Afrika'yı sardı.

Bu süreçte ANC'nin "ülkeyi yaşanmaz hale getirelim" çağrısı yankı bularak büyük bir kitle hareketine dönüştü. Bu çağrıyı "Mandela'ya özgürlük" kampanyası izledi.

Bu süreçte ülkenin ekonomik ve siyasal krizi gelişen kitle hareketi karşısında çaresiz kaldı ve krizi giderek derinleşti. Güney Afrika sömürgecileri bu süreci durdurmak için Mandela ile bir dizi görüşme gerçekleştirdi. Önce hapis hane koşullarının iyileştirilmesi ile devam eden süreç, gelişen kitle hareketi ile müzakereye dönüştü. Bu süreç Güney Afrika ulusunun taleplerinin ön plana çıktığı ve kazanımlar elde ettiği bir süreçtir. Uluslaşma sürecinin emareleri bu süreçte atılırken, Güney Afrika işçi sınıfının önündeki ulusal çelişkiler de kalkarak sınıfsal çelişkiler ön plana çıkmaya başlamıştır. Uluslaşma ile birlikte Marksizm'den kopma ve devamında reddetme bu süreci izlemiştir. Reformizmin hakim oluşu ve hakim sınıflara karşı barışçıl, müzakereci, sivil toplumcu mücadele tarzının kabul görmesi, ulusal hareketlerin niteliğinde vardır ki, Mandela ve nezdinde ANC'de yaşanan da budur.

Burada söylememiz gereken aslında ulusal hareketin niteliğine dair bir belirleme olmalıdır. Ulusal hareket, özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımaktadır, ancak bu gerçeklik, hareketin demokratik-ilerici içeriğini

desteklememizin önünde engel olmamaktadır. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını kayıtsız-şartsız savunmanın anlamı da budur.

Güney Afrika işçi sınıfı ve Mandela

Mandela'nın mücadelesinin sınırı uluslaşma ile sınırlıdır. Burada söze Lenin'in bu cümlesiyle başlamak en azından Mandela'nın hangi mücadele hattının desteklenip desteklenmeyeceğini ifade edecektir. "... Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulmü karşı yönelmiş olan genel demokratik muhteva taşır ve bizim, ulusal imtiyazları sağlama eğiliminden bunu kesin ayırdederek... kayıtsız şartsız desteklediğimiz işte bu muhtevadır..." (Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı/Lenin syf: 61)

Hiç kuşkusuz güncel olarak Mandela'yı tanımlamak Güney Afrika işçi sınıfının mücadelesine bakmak anlamına geliyor.

Bugün bütün dünya Mandela'yı yüceltmektedir. Nedeni ise emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olmasıdır. Çünkü Mandela bir devrimci potansiyelin içini boşaltarak bunun karşılığında siyahilere sadece hukuk düzeninde ve siyaset alanında yeni haklar getiren, ama sosyal ve ekonomik alanlarda aparteid'in en kötü yönlerinin aynen sürmesini kabulleyen bir çözümün mimarı olmuştur. Siyahilerin ezici çoğunluğu hala dünyanın en yoksul nüfusu olarak yaşamaktadır.

Hatırlanacağı üzere Güney Afrika'da daha bir yıl önce Ağustos ayında polis, grevci işçilere ateş açarak 34 madenciyi katletti. Yine Mozambikli göçmen bir işçi, polis minibüsünün arkasına bağlanarak karakola kadar 500 metre yerde sürüklendi ve öldürüldü. Güney Afrika'nın Roboski'si olarak ifade edeceğimiz bu süreç, Güney Afrika burjuvazisi ile işçi sınıfı arasındaki çelişkinin en yalın

Mandela, aparteid sistemine karşı Güney Afrika siyahilerinin ve beyazlar da dâhil komünistlerinin birleşik cephesi gibi çalışan Afrika Ulusal Kongresi'ne (ANC) erken yaşta katılan genç bir militan olarak mücadele sahnesinde yerini aldı.

ifadesidir. Tüm bunlar burjuvazinin mevcut imtiyazlarını tesis etmesinden başka bir şey değildir. Ve doğruluğunda burjuvazinin ihanetinin yazılı bir belgesidir.

Sonuç olarak denilmesi gereken bir şey varsa bir ironi yapılarak Mandela'ya "teşekkür etmektir." Zira o burjuvazinin niteliğinin tarihsel ispatı olmuştur. Bu noktada Mandela'nın kendi sözleriyle kendi niteliğini belirlemesi -komünist olmadığı tespiti- bizler açısından onun tarihte üstlenmiş olduğu pozisyonla yani dünyüyle bugünüyle kabul görmelidir.

Her şeyden önce Mandela bir bü-tündür. Lenin'in "somut koşulların somut tahlili" ifadesinde karşılık bulunan sadece bir alan tahlili değil sınıfların niteliği olmak üzere nesnelere dünyasındaki hareket ve devinimlerin sınıfsal bir analize tabi tutulmasıdır.

Bu açıdan Mandela'nın günümüz itibarı ile gelmiş olduğu pozisyon şaşırtıcı olmamalıdır. Zira Lenin'in ulusal hareket öğretisini kavramak mevcut hareketin öncesini ve sonrasını kavramak anlamına gelmektedir.

Ukrayna'da bir "Gezi" mi var?

H. Merkezi: Geçtiğimiz günlerde Ukrayna'da binlerce AB yanlı kişi eylem yaptı. Hükümet karşıtı binlerce kişinin polisle çatışmaya girdiği ve zaman zaman ise polisi araçlara binmeye zorladığı belirtildi. Başkent Kiev'deki eylemlerde hükümetin AB üyeliği yapması için ilişkilerini askıya almasına tepki gösteren eylemler başladı.

Kış soğukunda hükümet binalarını ablukaya alan eylemciler valilik gibi pek çok hükümet binasını da işgal etti. Ukrayna'daki bu eylemler dünya ve Türkiye'deki burjuva medya tarafından Ukrayna'nın Gezi'si olarak değerlendirilse de gerçek çok daha farklı olduğu gün gibi ortadadır.

Kitleselliği ve uzun süreli çatışma şekliyle benzerlik gösteriyor gibi görünse de talepler ve eylemin kendisinin Gezi'yle hiç benzermediği ortadadır. Sağcı radikal gruplar tarafından yıkılan Lenin'in heykeli dillerindeki devrim sözcükleriyle bağdaşmadığı gibi adil ve demokratik talepler için değil kurtuluşu AB'ye girmekle bulma gerçeği ele vermektedir. Yine muhalefetin başındaki sağcı ve milliyetçi gruplardan halk için ezilen kesimler için demokratik haklar beklemek gerçekçi olmadığı gibi Türkiye'de yaşam hakkın için sokağa çıkan binlerce Gezi Direnişçisiyle benzerlikte göstermediği ortadadır. Özgürlük Meydanında yolları trafiğe kapatan eylemciler bu gibi özellikle dikkate alınarak gezi ile benzerlik gösteremez.

Ülkenin ekonomik geriliği ve dağınıklığı bir gerçek olarak karşımızda dururken, eylemlerin Rusya gibi devletlere yeni pazar arayışları olduğu yorumları da var.

ATİF zincirine Nürnberg'den bir halka

Nürnberg: 1 yıl önce kurulan ve kurumsal faaliyetlerine başlayan Dialog der Kulturen e. V Nürnberg, 8 Aralık günü üye ve dostlarından oluşan 100 civarında insanın katılımıyla dernek açılışını gerçekleştirdi. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından yönetim Kurulu adına **Gülsevin Çelik** konuşma yaptı. Konuşma sonrası sinevizyon gösterimi yapıldı. Dernek açılış davetine birçok kurum katılarak dayanışma mesajı sundu.

Irak petrolü ve karşılıklı çıkarlar, yakınlaşmalar...

Ortadoğu'nun kaderi; başka hiçbir coğrafyanın olmadığı kadar petrol ve doğalgaza bağlanmıştır. Onun stratejik önemini belirleyen şeylerden biri budur. Ama böylesine önemli kaynaklara sahip olmak onlar üzerinden tam ve sınırsız bir tasarruf da gerçekleştirildiği anlamına gelmiyor. Mesele sadece bu kaynaklara sahip olmakla bitmiyor, onların çıkarılması, işlenmesi ve uluslararası pazara ihraç edilmesi de gerekiyor. Bunun da emperyalizme bağımlılık zinciri içinde olup emperyalistlere rağmen gerçekleşmesi mümkün değil. Çünkü enerji nakil hatları emperyalistlerin denetiminde ve eğer sahip olunan enerji ihraç edilmezse bir anlam da taşımayacaktır. Irak işgalinin bir nedeninin de sahip olduğu enerji kaynaklarının denetimi, üretimi ve uluslararası pazara serbestçe sunulması olduğu bir sır değildi. Emperyalistler Irak'ı işgal ederek bunun önündeki engelleri kaldırmayı amaçlamıştı. Bununla beraber Irak'ta kurulan güç dengelerinin hala aşılması gereken sorunlar taşıdığı da açıktır. Bu sorunların giderilmesi ABD ve diğer emperyalistlerin gündemindedir.

Irak Kürdistanı'ndaki petrolün çıkarılması, değerlendirilmesi ve bundan önemli oranda bir pay elde etmek başından beri Irak Kürt Bölgesel Yönetimi (IKBY)'nin esaslı bir sorunu olmuştur. *"Kürt bölgesinde yaklaşık 45 milyar varil ham petrol bulunuyor. Kerkük'teki 10 milyar varil rezervi de ilave edilirse bölge rezervi 55 milyarı buluyor. Yine Kürt bölgesinde 71.100 trilyon kübik feet doğalgazı bulunuyor. Bütün bunların parasal değeri ise 5 trilyon doları geçiyor."* (**Süleyman Yaşar, 18 Kasım, Sabah Gazetesi**) Bu veriler bize Irak Kürdistanı üzerinde yaşanan sorunların nedenini açıkça göstermektedir. Barzani 2014 yılında günde 1 milyon varil petrol çıkarmayı hedeflediklerini açıklamıştı. Bu, yıllık 34 milyar dolara denk düşüyor.

Barzani'nin Amed ziyareti sırasında ve sonrasında TC ile IKBY arasında petrol, doğalgaz ve nakil boru hatları ile ilgili anlaşma yapıldı. ABD ve Bağdat'ın tepki vereceği bilindiği için anlaşma gizli tutulmak istendi, başarılı olunamadı. Anlaşma öğrenilince Bağdat geçen yıl olduğu gibi TC'nin özel uçaklarına hava sahasını kapatarak tepki gösterdi. ABD Dışişleri sözcüsü **Jen Psaki**'nin; *"Irak federal hükümetinin onayı olmadan Irak'ın herhangi bir kesiminden*

petrol ihracatını desteklemiyoruz" açıklaması ABD'nin tutumunu ortaya koydu.

IKBY, gittikçe daha fazla Irak Merkezi Yönetiminden bağımsız hareket etmeye çalışmakta, petrol gelirlerinden daha fazla pay elde etmek istemektedir. Enerji kaynaklarını kontrol etmek, işlemek ve pazarlamak için TC dışında pek seçeneği de bulunmamaktadır. Bu da Barzani'yi PKK-PYD'ye karşı TC'nin çıkarları doğrultusunda bir tutum benimsemeye kaçınılmaz olarak götürmektedir; çünkü petrol sorunu IKBY'nin geleceği ile ilgilidir.

Irak, IKBY'nin ekonomik ve siyasi olarak gelişmesinin, kendi enerji kaynakları üzerinde söz sahibi olmasını merkezi rolü ve yetkisinin zayıfla(tıl)masını istememektedir. Petrol kaynakları ve gelirleri üzerinde payını, denetimini güçlendirmek, IKBY'nin bağımsız hareket etmesini sınırlamak istemektedir. Barzani sorunun çözümsüz kalmasının gelecekteki bakımından tehdit oluşturduğunu, bölgedeki gelişmelerin elini zayıflatacağını bilmektedir. Özellikle İran ve Suriye ile ilgili gelişmeler bölgedeki dengeleri değiştirecek, yeni dengeler kurulacaktır. İran'ın bölgedeki dengelerde ağırlığını artıracaklarını söylemek yanlış olmayacaktır.

Bu durum TC ile ilişki geliştirmeye çalışan IKBY'ni de ekonomik ve siyasi bakımdan zorlayacaktır. Dolayısıyla bölgedeki güç ilişkileri ve gelişmelerin seyri Barzani ile TC'nin istedikleri gibi bir ilişki geliştirmelerinin pek kolay olmadığını göstermektedir. IKBY gittikçe daha fazla TC'ye mecbur hale gelirken, TC de bu mecburiyeti PKK ve PYD'nin geriletilmesi amacıyla kullanmaktadır. Bu ittifak siyasi bir egemenlik sorununun yanında Suriye Kürdistanı'ndaki enerji kaynaklarına hâkim olmakla da ilgilidir.

TC, IKBY'nin petrolün aktarılması

karşılığında PYD'ye karşı kendi istedikleri doğrultusunda bir pozisyon almasını istemektedir. Barzani'nin açıklamalarına, Suriye Kürdistanı'na ambargo uygulamasına, PYD'ye yönelik tutumuna baktığımızda bu anlaşmalar karşılığında TC'nin isteklerinin yerine getirildiğini anlarız. T.C Irak Merkezi Yönetimi karşısında Barzani'nin elini güçlendirip alanını genişletirken Barzani ile TC'nin PKK ve PYD karşısında elini güçlendirmeye çalışmaktadır.

Bu karşılıklı çıkarlar onları birbirine yakınlaştırmaktadır. Petrol boru hatları anlaşmalarının altında yatan neden budur. Ama anlaşmaların geçerli olması ABD ve Bağdat'ın onayına bağlıdır. Mesele aynı zamanda ABD'nin meseledir. ABD, TC ve IKBY'nin Bağdat'ı dışlamasına karşı bir tutum olmakta, bunlar arasında bir denge kurarak soruna çözüm getirmek istemektedir. TC ve IKBY'nin tutumunun Maliki'nin İran'la ilişkilerini geliştirmeye, cepheyi genişletmeye neden olacağını görerek müdahale etmektedir. Tarafların özellikle ABD'nin tutumu, sorunun Bağdat'ın da onay vereceği şekilde bir çözüme kavuşturulacağını gösteriyor. Bununla birlikte Barzani'nin hesap ettiği gibi bir sonuca ulaşamaması, geleceği için riskli bir duruma yol açabilir, sorunu büyütebilir. Bu da Barzani'nin işbirlikçi çizgisinin derinleşme Özellikle PYD'ye karşı daha saldırgan bir tutum içine girme olasılığını artırır. IKBY'nin kaderi petrol, doğalgaz üretimi ve ihracatına bağlıdır. Bölgedeki güç dengeleri içinde güçlenmesi, ayakta kalabilmesi için de bunun önündeki engelleri aşması gerekmektedir. Bu noktada TC önemli bir seçenek, müttefik olmaktadır. Irak Merkezi Hükümetiyle bu konuda yaşanan sorun giderilmezse IKBY daha ciddi sorunlarla karşı karşıya kalacaktır.

ABD Suriye'ye silah yardımı durdurdu

H. Merkezi: İslami Cephe'nin ÖSO'ya ait silah depolarını ele geçirmesi üzerine ABD ve İngiltere, Suriyeli muhaliflere silah yardımını durdurduğunu açıkladı.

Geçtiğimiz günlerde Reuters'in yaptığı habere göre Washington Suriyeli "Muhaliflere" yaptığı yardımı İstanbul büyükelçiliği sözcüsünün kararını "Suriye'nin kuzey kesimlerinde İslamcı

örgütlerin, ÖSO'ya ait silah depolarını ve askeri merkezleri ele geçirmesi" gerekçesiyle durduğunu açıkladı. ABD Büyükelçiliği sözcüsünün Washington'ın Suriye'de Esad Rejimi'ne karşı savaşan Yüksek Askeri Konsey'e (SMC) giden insani olmayan yardımını durdurduğunu belirtiyor. İngiltere'nin de aynı kararı alarak silah yardımını durdurduğunu doğrulandı.

ABD ve Türkiye'nin silah yardımı İslami Cephenin Cilvegözü Sınır Kapısı ve diğer birçok bölgedeki silah depolarını ele geçirdiği ve bu depoların da ABD ve Türkiye'nin ÖSO'ya yaptıkları yardım olduğu yorumları yapılıyor. Hatırlanacağı üzere "İslami Cephe", 7 örgütün bir araya gelmesiyle kurulmuş ve amacını Esad rejimini devirmek olarak açıklamıştı.

NE KADAR ve NASIL OKUYORUZ?

Devrimci yayınlar, sınıf savaşımına ait her konunun ve soruna ait politikaların ve perspektifin sunulduğu yazınsal alanlardır. Emekçilere ve ezilenlere ait olan sorunların, gelişmelerin, ihtiyaç ve görevlerin anlaşılır ve kavranır bir biçimde ortaya konmasına vesile olurlar. Egemenlerin yaptıklarının anında açığa çıkartılması, gözler önüne serilmesi, onlara ait olan her türlü sömürü ve baskı kodlarının deşifre edilip, açıklanarak ortaya konmasıdır işlevleri.

Görülemeyenlerin gösterilmesi, farkına varılmayanların farkına varılması, anlaşılıp-kavranılmayanların anlaşılır-kavranır hale getirilmesi yayınların amaçlarındandır. Sömürü ve zulmün anlaşılıp, ortaya konması için yazınsal çabanın sergilenmesidir. Dağınık örgütsüz olan emekçilerin, harekete geçmekte tereddüt yaşayanların, çeşitli nedenlerle kaygı taşıyanların ortak bir amaç doğrultusunda belli bir hedefe doğru harekete geçirilmesi için yayınlarımız vazgeçilmezdir.

Sömürü ve zulmün açık resminin çizilmesi, direniş ve kavganın, ayaklanma ve isyanın kısa özlü bildirgesinin sunumu, sınıflara bölünmüş toplumlarda emekçilere-ezilenlere doğru yolu gösteren, ışık tutup karanlıkta kalan her yerin ve noktanın aydınlatılmasıdır, şaşmaz bir pusula, güçlü bir yol feneridir yayınlarımız. Soygun ve baskı üzerine kurulu toplumsal düzenin tamamına karşı mücadele etmenin yol ve yöntemlerinin, kullanılması gereken çeşitli mücadele araçlarının gösterimidirler ve sınıf bilincinin çok yönlü ve zengin gelişimi için büyük çaba ortaya koyarlar. Devrimci örgütün yaratılması için her toplumsal-sınıfsal gelişimi inceler-araştırır, anlaşılır-kavranır hale getirip kurtuluş yolunun çizilmesine hizmet ederler.

Devrimci yayınlar, özgürlük ve demokrasiye ait her türlü sorunun gündeme getirilmesinde, öne çıkartılıp çözümlenmesinde, herkesten önde olma yükümlülüğünün ortaya konmasında büyük bir çaba ortaya koyar. Zorbalığa karşı her protesto gösterisinde her zaman en önde, en aktif şekilde yer alınması için çalışır. Yılmayan, susmayan militan bir özgürlük duruşudur. Köhnemiş sömürü ve baskı dünyasından kurtuluşun adresi olmaya çalışır. Peki, bu kadar önemli olan devrimci yayınlar karşısında duruş ve tutum ne olmalıdır? Sahiplenme ve geliştirme pratiğimiz nasıl olmalıdır? Yoksulların kapısını çalmak, penceresini tıklamak için çaba ve çalışmalarımız nasıl örgütlenmelidir?

Neyi, nasıl yapıyoruz?

Günlük yaşamımızda devrimci yayınları, araştırma-inceleme kitaplarını, bilimsel eserleri okumak-anlamak-kavramak-yoğunlaşmak için ne kadar zaman ayırıyoruz? Kavradıklarımızı pratiğe uygulamak için ne kadar harekete geçiyoruz? Okuyorsak nasıl okuyoruz? Okuma-bilgilenme pratiği devrimci bir eyleme dönüşüyor mu? Emekçilere-ezilenlere ait her konu ve sorun karşısında yerine getirmemiz gereken görev bilinci oluşuyor mu? Bilinç ve vicdan dünyamızda bir isyan dalgası kopuyor mu? Düşün ve duygu dünyamızda bir farklılaşma, bir değişim, bir gelişim yaşanıp, bir sorumluluk bilinci oluşuyor mu?

Okumadan önce ve okuduktan sonra yine aynı militan olarak mı kalıyoruz? Yoksa devrimci anlamda bir

gelişme-olgunlaşma, daha önce göremediklerini görme, anlayamadıklarını anlama, yapamadıklarını yapma isteği ve bilinci artarak güçleniyor mu? Böyle bir yaklaşım içinde ise sorun yoktur. Ama değilse orada ciddi sorun var demektir.

Devrimci yayınlar ufkumuzu açan, mücadelenin gelişimi için sınıf bilincimizi donatan, daha iyi ve güçlü örgütlenmemize ciddi katkı sunan, devrimci faaliyetimizin ileri götürülmesinde önemli bir rol oynayan pusulalardır. Bu kadar önemli ve değerli bir yol gösterici karşısında duyarsız kalınacak bir tutuma girmeye hakkımız olmamalıdır. Geriliğe, hareketsizliğe, amatörlüğe karşı içimizde büyük bir hoşnutsuzluk belirmelidir. Devrimci bir öfke karmalıdır. **Geriliğe, bilgisizliğe, örgütlü olmamaya ait olan her şeye karşı güçlü bir tepki gösterip, bu durumu aşmak için kararlılık gösterilmelidir.**

Devrimci yayınların her bir sayfası, her bir satırı büyük bir dikkat ve özenle okunmalı, ciddiyetle incelenmelidir. Çünkü her bir sayfada halkın yaşadığı acılar, çektiği çileler, susmayan isyan çığlıkları vardır. Her gün artarak çoğalan değişim ihtiyaçları, kölelik dolu yaşamdan kurtuluş istekleri vardır. Her bir konu başlığında toplumun ve sınıf mücadelesinin gerçekliği ve ertelenemez düzeyde

yakıcı devrimci görevleri vardır.

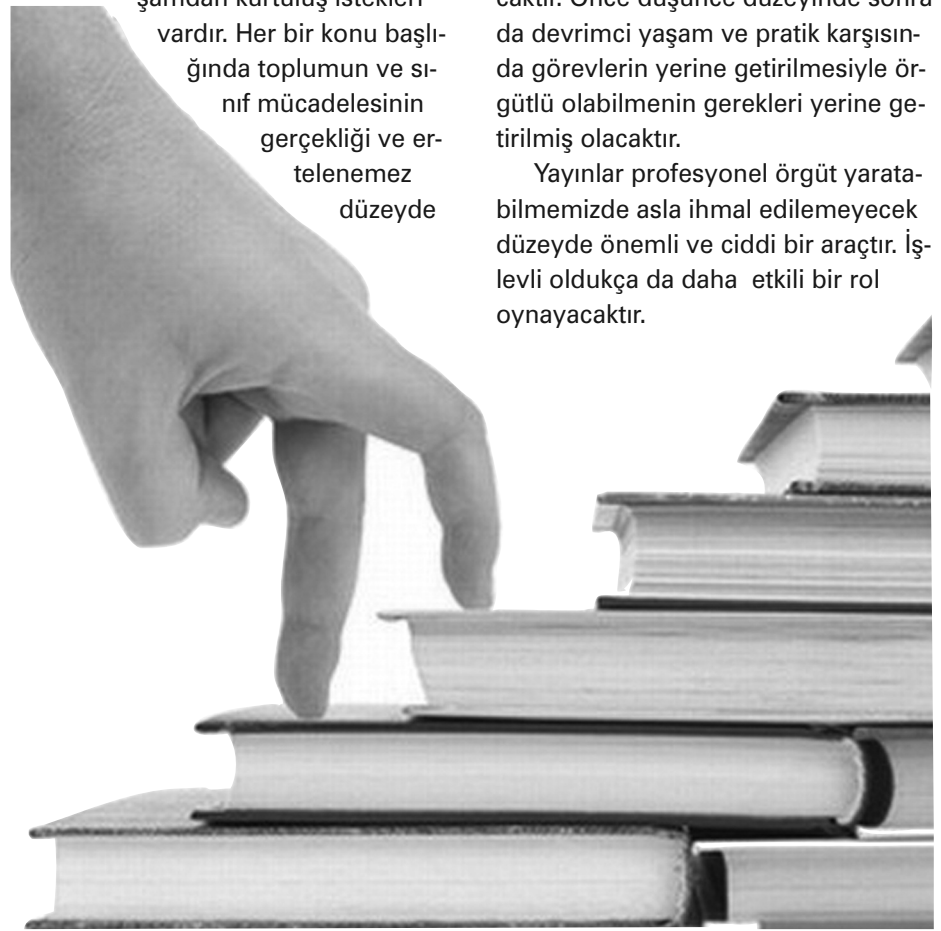
Yayınlarımız gerçekliğimizin aynasıdır

Sınıf bilinçli proleterler düşünsel ve pratik katkılarını artırdıkları oranda yayınların kalitesi ve düzeyi yükselecektir. Okunma oranı artacaktır. Yayınlar, sınıf bilincinin sunulmasında, devrimci örgütün yaratılmasında katkılarını artırdığı oranda sınıf bilinçli proleterler devrimci yayınların niteliğini artırıp, düşünsel ve yazınsal katkılarını sunacaktır. Sınıf bilincinin gelişimi, devrimci görevin yerine getirilmesine katkı sunar. Ona hareket itimi ve sıçrama gücü kazandırır. Daha derinlikli araştırma-inceleme konularının daha güncel ve somut sorunlara ışık tutan yayınların yaratılmasına katkı sunar.

Devrimci yayınlar, mücadelemizin içinde bulunduğu gerçekliğin somut aynasıdır. Sınıf savaşımına ait her konu ve sorun hakkında anlama-kavrama, bilgi-birikim düzeyi arttırdığı oranda uygulama-değiştirme-dönüştürme pratiği hız ve güç kazanacaktır. Örgütlenme-örgütlenme pratiği güçlenerek gelişecek, sağlam mevzilere dayanacaktır. Önce düşünce düzeyinde sonra da devrimci yaşam ve pratik karşısında görevlerin yerine getirilmesiyle örgütlü olabilmeyenlerin gerekleri yerine getirilmiş olacaktır.

Yayınlar profesyonel örgüt yaratılmamıza asla ihmal edilemeyecek düzeyde önemli ve ciddi bir araçtır. İşlevli oldukça da daha etkili bir rol oynayacaktır.

Günlük yaşamımızda devrimci yayınları, araştırma-inceleme kitaplarını, bilimsel eserleri okumak-anlamak-kavramak-yoğunlaşmak için ne kadar zaman ayırıyoruz? Kavradıklarımızı pratiğe uygulamak için ne kadar harekete geçiyoruz? Okuyorsak nasıl okuyoruz? Okuma-bilgilenme pratiği devrimci bir eyleme dönüşüyor mu? Emekçilere-ezilenlere ait her konu ve sorun karşısında yerine getirmemiz gereken görev bilinci oluşuyor mu? Bilinç ve vicdan dünyamızda bir isyan dalgası kopuyor mu? Düşün ve duygu dünyamızda bir farklılaşma, bir değişim, bir gelişim yaşanıp, bir sorumluluk bilinci oluşuyor mu?

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Yılmaz: 1956 yılında Bingöl'ün Kiğı ilçesi Okçiyen köyünde dünyaya gelen **Ali Yılmaz**, kısa zamanda çalışkanlığı ve atılganlığı ile öne çıktı. Birçok askeri eyleme imzasını atan Yılmaz,

İbrahim Kaypakkaya'nın katledilmesinde rol oynayan Sıkıyönetim Savcısı **Yaşar Değerli**'nin arabasına bomba koyma eyleminde görev aldı. İstanbul bölgesi gerilla komutanı olarak görev yaptı. 30 Kasım 1978'de Gülyusu'nda kendi imal ettiği bir bombanın kaza sonucu patlaması üzerine yakalanarak düşmanın eline geçti. Yaralı halde işkencecilere kök

söktürdü. 24 Aralık 1978'de işkence-de katledildi.

Mustafa Şişman: Aslen Sivaslı olan **Mustafa Şişman**, 24 Aralık 1978'de Proletarya Partisi'nin yürüttüğü **"MHP, ÜGD kapatılsın, MİT kontrgerilla dağıtılsın"** adlı kampanyanın afişlerini astığı sırada Topkapı Mithatpaşa'da, fabrika bekçisi bir gericinin açtığı ateş sonucu katledildi.

Ali Kepez: Elbistan doğumlu olan Ali Kepez, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da tanıştı. **Ümraniye**'de gecekondu yapımında çalıştı. Muhasebecilik yapıyordu. Daha sonra yurtdışına çıktı. 23 Aralık 1979 tarihinde kaldığı evde çıkan yangında yaralandı ve kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Merhaba;

19-22 Aralık 2000 tarihi Türkiye devrim tarihinin en kızıl sayfalarından biri olarak yazılmıştır. Hapishaneler "devrimin parıldayan siperleri" olarak bir kez daha üzerine düşeni kan-can pahasına yerine getirmiştir.

Devlet elindeki her türlü silahla 22 hapisaneye aynı anda saldırmış, "teslim ol" çağrılarıyla tutsakları inançlarından, ideallerinden soyundurmaya istemiştir. Devrimci ve komünist tutsaklar bu saldırıya bedenlerini barikata çevirerek can bedeli bir direnişle karşı koymuştur.

Aradan geçen 13 yıl boyunca bu saldırıyla katledilen şehitlerimizi bir an olsun unutmamak, bir an olsun umutsuzluk girdabına kapılıp ideallerimizden uzaklaşmamak.

Onları saygıyla anıyor, ideallerini mücadelemizde yaşıyoruz.

(Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nden Tutsak Partizanlar)

Adnan Yücel Edebiyat ve Sanat Derneği açıldı

İstanbul 1 Mayıs Mahallesi'nde 15 Aralık günü **Adnan Yücel Edebiyat ve Sanat Derneği** bir açılış etkinliği gerçekleştirdi. Açılış etkinliğinden önce Gezi İsyanı ve 19 Aralık ile ilgili resim sergisi açıldı.

Şehitlerin, Gezi eylemlerinin ve 19 Aralık katliamının fotoğraflarına yer verildi. Etkinlikte şiir dinletisi ve sinevizyon gösterimi yapıldı. Ayrıca etkinlikte **Grup Emeğe Ezgi**, Rüzgarla Bir Müzik Topluluğu, **Tural Aslan** ve Sinan Serdaroğlu müzik dinletisi verdi.

Bizler de devrimci sanatın üretilmesi noktasında bir adım olan bu etkinliğe uğrayarak dostlarımıza destek olduk ve başarılar diledik.

(1 Mayıs Mahallesi Partizan)

"Devrimci irade teslim

alınamadı-alınamaz"

"Herkes ne zaman ölür, elbet gülünün solduğu akşam" (Turgut Uyar)

Tarihin her dönemi egemenler, kendilerine karşı çıkan toplumun ileri kesimine amansız bir baskı uygulamıştır. Toplumun ileri kesimini oluşturan esas kesim olarak devrimciler-komünistler ise, egemenler açısından daha büyük bir "tehlike" olarak görülmüş ve yok edilmek istenmiştir. Faşizmin egemen olduğu ülkemiz toprakları bu baskı, sindirme politikalarının, katliam ve kıyımların sayısız örneğiyle doludur.

1996 yılında bedenini ölüme yatıran tutsakların direnişleriyle püskürtülen hücre tipi hapisane saldırısı, 2000 yılına doğru egemenler cephesinden tekrar **"F Tipi Hapishane"** olarak gündeme getirildi. Egemen sınıfların medyasının sunumuyla topluma karşı meşrulaştırılmak istenilen "F Tipi" saldırısı ile devrimci tutsaklar teslim alınmak istenmekteydi. Bu teslim alma saldırısı salt fiziki olmanın ötesindeydi; çünkü amaçlanan, tutsakları devrimci kimliğinden soyutlayarak ideolojik olarak birtirmek, siyasal cesetler haline getirmektir. Öte yandan ise toplumun ileri kesimine yönelen bu saldırı şahsında, yalnız hapisanelerdeki tutsaklar değil, tüm halka gözdağı verilmek istenmekteydi. Tutsaklar şahsında gelişen saldırı, hapisanenin çok ötesinde toplumun bütün ileri dinamiklerini teslim almayı amaçlayan bir saldırıydı.

"Kanımızın son damlasına kadar..."

Bu saldırılar karşısında devrimci tutsaklar ise direniş yolunu tuttular. 20 Ekim 2000 tarihinde 3 devrimci yapı açlık grevine başladılar. Açlık grevi daha sonra ölüm orucuna çevrildi. Diğer devrimci yapılar ise ilk önce 3 günlük uyarı açlık grevi yapıp daha sonra 10 Aralık 2000 tarihinde süresiz açlık grevine başladılar.

Devrimciler direnişini büyütürken diğer yandan egemenler ise katliamlara girişti. 19 Aralık katliamı öncesi, 19 Eylül 1995 tarihinde Buca Hapishanesi'nde 3 devrimci tutsağı, 4 Ocak 1996 tarihinde Ümraniye Hapishanesi'nde 4 devrimci tutsağı, 24 Eylül 1996'da Diyarbakır Hapishanesi'nde 10 yurtsever tutsağı azgınca katletti.

26 Eylül 1999'da ise Ulucanlar Hapishanesi'nde 10 devrimci tutsağı katlederek, 19 Aralık katliamının provası yapılmış oldu. Tarih katliam gününe yaklaştıkça egemenler cephesinden yapılan açıklamalar katliamın sinyallerini daha kuvvetli vermeye başlamıştı.

Tarih 19 Aralık 2000'i gösterdiğinde sabahın saat 5'inde başlamıştı faşizm katliamına. O gün 22 hapisanede tutsaklar, nöbetçilerin "düşman saldırısı", "jandarma maltada" vb. sesleriyle uyandı. 10 bin asker ve polisten oluşan gücü ile faşizm tarihte eşine az rastla-

nır bir katliama girişmişti. Böyle bir katliamda, bütün "gücüne" karşın egemenler, tutsakların büyük direnişleriyle karşılaştı. *"Devrimci irade teslim alınmaz"* sloganıyla inliyordu zindanlar. Neredeyse yaralanmayan tutsak kalmamıştı. Barikat başlarında tutsaklar, *"Kanımızın son damlasına kadar direneceğiz"* diye haykırıyorlardı...

Katliamda yakılarak, uzun namlulu tüfeklerden çıkan kurşunlarla, gaz bombalarıyla, kimyasal gazlarla 28 devrimci tutsak katledildi. Yüzlerce tutsak yaralandı ve birçoğu kalıcı şekilde sakat kaldı. Tarih egemenlerin bir katliamına daha tanıklık etmişti. Öte yandan ise, devrimcilerin destansı bir direnişine daha tanıklık etmişti... Burjuva-feodal medya katliamı meşrulaştıran onlarca yazı ile manşetle doldu, taşı. Katliamın hemen ardından egemenler zafer naraları atmaya başladılar.

"Tecrit-tretman başarısızlığın göstergesi..."

Devrimci tutsaklar daha inşaat halindeki F Tipi Hapishanelere apar topar, akla gelmeyecek işkencelerle sevk edildiler. Ancak teslim alınamamışlardı. Belki tarih onlarca kez devrimcilerin fiziki olarak yenilgisine tanık olabilirdi ancak devrimci iradenin hiçbir koşulda teslim alınamayacağına tanıklık etmişti. Çünkü esas güç ideolojiden alınırdı ve güçlü olan, halkın öncüleri, devrimcilerdi.

Devrimciler açısından her yeni alan, yeni bir direniş beraberinde getirir. Tek başına kalınsa da, biçim değişirse de direniş hiçbir zaman bitmedi. Bugün ülkemiz hapisanelerinde, dün yaşandığı gibi egemenler saldırılarını sürdürüyor. Tecrit saldırısı altında hasta tutsaklar tedavileri engellenerek katlediliyor, sayısız hak gasplarıyla, in-

sanlık dışı uygulamalarla tutsaklara işkence boyutlanarak sürüyor. Egemenler tutsakları dün olduğu gibi bugün de, siyasi kimliklerinden soyutlamak, yozlaştırmak, teslim almak için saldırılarını sürdürüyor.

Dün F tipi hapisanelere yerleştirerek, katliamlar yaparak devrimci tutsakların iradesini ve buradan doğru da halkın muhalif güçlerini hedef alan devlet; bu kez de hapisanelerde tecrit-tretman uygulamalarını gündemleştiriyor. Bugün tek başlarına izole olmaları için ayırdıkları F tipi hapisanelerdeki hücrelere, havalandırmaya bile kamera takmaya çalışan devletin bu çabalarını aynı zamanda faşizmin başarısızlığı olarak da okumak gerekir. Çünkü hala iradeyi eline almayı başaramayan devlet, yeni yeni yöntemler deniyor ama tutsaklar da dün olduğu gibi, *"Devrimci irade teslim alınmaz"* sloganını haykırarak direnişlerini sürdürüyorlar.

Tarihin belki de en kötü ironisi, "Hayata Dönüş Operasyonu" adı verilen katliamın üzerinden 13 yıl geçti. Umudumuzu bitirmeyi, hayallerimizi yıkmayı, gülümümüzü soldurmayı istediler ancak başaramadılar. Bu-

gün devrimci tutsaklar F Tipi hücrelerde, devrimciler her yer de tecride karşı mücadeleyi sürdürüyor.

Devrimci irade teslim alınmadı-alınamaz.

“Biz yaptık diyelim de gerisi önemli değil!”

İstanbul: Gezi İsyanı'yla birlikte çok daha yaygın bir şekilde tartışılan “kent yaşamı”, “kent mücadelesi” vb. konuları oldu. Biz de TMMOB Şehir Plancıları Odası Yönetim Kurulu üyesi **Gürkan Akgün** ile Kentsel Dönüşüm, mekân-sınıf mücadelesi ve İstanbul'un Kuzey Ormanlarında yapılan 3. Köprü gibi birçok konuyu konuştuk.

- Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

- Adım **Gürkan Akgün**. Bizim meslek alanımız tüm şehrin planlanması, kentsel dönüşüm projeleri ve imar planlanması gibi birçok işi içine alan geniş bir yapı. Alanımız özellikle 2000'li yıllardan sonra daha çok gündeme geldi. Bunun nedeni şehir ve kent üzerine siyasi çevrelerce gündeme gelen kentlerin yeniden bir üretim aracı haline gelmesidir.

- Sistemin kentleri yeniden üretim aracı haline dönüştürmesi derken neyi kastediyorsunuz?

- 90'lı yıllarda temeli atılan bir süreç var. Kentlerin pazarlanması, özellikle de İstanbul kentini, küresel kentler arasında pazarlayıp küresel sermayeyi buraya çekmek için yapılan bir proje vardı. Bu projeyi 2000'li yıllarda AKP iktidarı birebir uyguladı. Ama bu projeye birlikte kent mekânı, üzerinde üretim yapılan bir alan olmaktan çıkıyor. Eskiden kentte sanayi metalaşırken şimdi kentin kendisi metalaşıyor.

Bu süreci şöyle örneklendirebiliriz; bir kentsel dönüşüm alanı ilan ediliyor. İnsanların yaşadığı-barındığı alanların, zamanla artık kentin merkezinde kalması nedeniyle inşaat sektörü bu mekanlara karşı projeler sunuyor. Çünkü eskiden şehrin dışında kalan bu mekanlar zamanla şehrin merkezi haline geldi. bu şekilde “değerli” hale gelen bu mekanlar dönüştürülüp bir meta haline getirilerek pazara sunuluyor. Artık kent mekânı bizim anlam verdiğimiz; parkını kullandığımız, komşuluk ilişkilerimizi yaşattığımız ve anılarımızın olduğu bir halden çıkarak “ne kadar para eder”e dönüşmüş durumda. Genel itibarıyla yaşanan bu dönüşümde büyük bir kaybedenler kısmı, küçükde olsa kazanan bir kısmı ortaya çıkıyor. Sonuç olarak bu projelerin sınıfsal bir karşılığı açığa çıkıyor.

- İstanbul'da uygulanmaya çalışılan kentsel dönüşüm projesine ilişkin ne düşünüyorsunuz?

- Geçen senelerde bir yasa çıktı. Kamuoyunda “**kentsel dönüşüm ve afet yasası**” olarak biliniyor. Bu süreç '60'lı yıllardan bugüne devletin bir politikası olarak önümüze çıkıyor. Devlet o dönem batıdaki devletlerle bir sanayileşme sürecine girdi. Ancak ithal ikameci dönemde bu sanayileşme süreci için bir iş gücüne ihtiyaç

vardı. O iş gücü, Anadolu'dan geldi ve İstanbul ve İzmir'e yığıldı. Ancak devlet, yığılan iş gücünün konut sorununu çözemedi.

Zaten elinde öyle bir güç de yoktu. Bu noktada insanlar kendi konut sorununu kendileri çözdüler. Kentin uzak yerlerinde yolu olmayan, izi olmayan, suyu olmayan yerlere konutlarını inşa ettiler. Genelde buralar fabrikalara yakın yerlerdi. Birebir kendi emekleriyle inşa ettiler, yılların sıkıntılarını çektiler ve bu yerler zamanla bir kent haline geldi. Zamanla oluşturdukları politik güçle oraya belediye hizmeti de getirdiler. Ama şimdi geldiğimiz noktada böyle bir kentleşme sürecinde sanki devletin hiçbir suçu yokmuş gibi “*siz buralara geldiniz, buralar çok kıymetlendi, artık buradan gidin*” deniliyor.

Bunun bir aşaması da; İstanbul'un artık bir üretim merkezi olmaktan da çıkmış olması. İstanbul içerisindeki üretim merkezleri şehrin dışına taşındı. Ve yıllardır buraya gelmiş olan iş gücüne, “*burada yaşamınıza lüzum yok, İstanbul artık bir üretim şehri olmaktan çıkarak bir hizmet şehrine döndü. Burada da bizim bu iş gücüne ihtiyacımız yok*” deniliyor. “*Buralarda bize başka bir iş gücü lazım*” deniliyor.

Örneğin; “*AVM'lerde tezgâhtarlık, temizlik ve güvenlik görevlisi olacak yeni bir iş gücüne ihtiyacımız var*” deniliyor. Bu iş gücü için hizmet sektörünün en alt kademesinde çalışacak olan insanlar olacak. Onun dışında “*sizin yaşadığınız yerler artık çok kıymetli, bu sistemin sürdürülebilmesi için buraların rantına el koymak gerekiyor*” deniliyor. Bu alanlar kamu arazileri oldukları için devlet bir kamulaştırma yapmak zorunda kalmıyor. Kamulaştırma yapmadığı için de yerlerinden ettikleri insanlara para ödemek zorunda. İstanbul Belediye Başkanı şöyle söylüyor; “*Bize kızıyorlar bu kadar inşaat yaptığımız için ama biz krize girmediyse inşaat sektörü yüzünden girmedi*” diyor. Krize girmediler ama bakın İstanbul'un Kuzey Ormanlarını mahvettiler. Kuzeydeki su havzaları bitiyor. İnsanları yaşadıkları yerlerden ettiler. Sulukule'yi, Başbüyük'ü, Gülsuyu'nu, Sarıyer'de yaşayan halkı hem yıllardır yaşadıkları yerlerden ettiler hem de borçlandırdılar. Bunu yaparak krize girmediler. Ama işin özünde bir krize girme durumu var. Yalnız bu krize devlet değil evlerinden ve yaşam alanlarından olan halk girdi.

- Mekân ve sınıf mücadelesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Mekân-sınıf mücadelesi şu ana kadar toplumsal mücadelelerde tali bir alan oldu. Sınıf mücadelesi ile çok fazla bağlantısı kurulmamış bir mücadele olarak görüyorum. Oysa ki kent-

mekân dediğimiz şey iktidarın kendi projeleri, bunu Taksim projesinde somutluyabiliriz. Örneklersek; Taksim'de iktidar çok sınıfsal bir tercih yaptı. İnsanların ortak kullandığı bir park alanına belirli bir kesimin kullanabileceği ve aynı zamanda sermaye biriktireceği bir AVM yapmak istedi, buna karşı da bir tepki doğdu. Bu sınıfsal bir tercihtir.

Dolayısıyla mekân üzerindeki her şeyin; hem kentsel dönüşüm projesi hem AVM hem 3. Köprü'nün bir sınıfsal karşılığı vardır. Dolayısıyla mekân mücadelesi sınıf mücadelesinin bir koludur. Artık üretim belirli bir toplu mekânda olmuyor. Üretim parçalanmış durumda; evlerde esnek üretim, parça başı üretim ve tekstil işçileri bu duruma örnektir. Üretim artık kentin tümüne yayılmış durumda. Dolayısıyla kentin tümünü bir üretim alanı olarak düşünüp bir sınıf mücadelesi olarak ele almamız gerekir.

- Kentin bu yükü kaldırmadığını görüyoruz. En bariz örneklerinden biri de trafik sorunu. Bu konu hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

- Marmaray teknik açıdan kamuoyuna yansıdı. TMMOB bu konuda açıklamalar yaptı. Çeşitli mühendislerin de bu konuya ilişkin açıklamaları var.

Bu proje 29 Ekim'e yetiştirilecek diye çabucak yapılacak bir proje değildir. Biz bunun bir örneğini hızlandırılmış trende gördük.

41 kişi öldü, 81 kişi yaralandı. Daha kimse bunun hesabını vermedi. Bunun gibi bir şey yaşamayalım diye çeşitli uyarılarda bulunduk. **İkincisi;** Marmaray dedikleri şeyin yüzde 10'u bile açılmadı. Marmaray dedikleri proje, sonuçta Gebze'den başlayıp Halkalı'ya kadar gidecek bir hattı. O hattın sadece Boğaz girişi açıldı.

Üçüncüsü; böyle bir ulaşım projesini yaptığınız zaman bunun kente etkileri, yerleşimlere-çalışma alanlarına etkisinin nasıl olacağını planlamanız gerekir. Ama ortada böyle bir plan

Mekân mücadelesi sınıf mücadelesinin bir koludur. Artık üretim belirli bir toplu mekânda olmuyor. Üretim parçalanmış durumda evlerde esnek üretim, parça başı üretim ve tekstil işçileri bu duruma örnektir. Üretim artık kentin tümüne yayılmış durumda. Dolayısıyla kentin tümünü bir üretim alanı olarak düşünüp bir sınıf mücadelesi olarak ele almamız gerekir.

yok. Proje tam anlamıyla gerçekleştirilirse biz kentsel dönüşümden çok bölgesel dönüşümü dahi tartışabiliriz. Ama böylesi bir durum yok.

Bu hattaki rant artışları yeni dönüşümlere yok açacak. İnsanlar nerelece gidecek, buralarda kalabilecek mi? Bunlara dair hiçbir tartışma yok. Bununla birlikte ulaşım projesi olarak 3. Köprü ile trafik sorununu çözeceğini ortaya attılar. Ne bir planı ne de bir projesi var. 3. Köprü bizim çok net bir şekilde gördüğümüz, emlak dergilerinden okuduğumuz bir projedir. Çevre düzeni planında karşı çıkılan bir proje idi. Karayollarının da kendi raporlarında “*bu proje yanlış*” dediği bir proje ama trafik sorununu çözeceğim diye bir şekilde meşurlaştırılıp ikna etme sürecine girdiler. Ama bu plansız büyüme çözülmemiş, çalışma alanlarının yüzde 80'i Avrupa yakasında, yüzde 20'si Anadolu yakasından iken trafik talebini düşürmenin olanağı yok. Trafik sorununu çözmek için bu dengesizliği düzeltmek gerek. Örneğin deniz olan bir şehirde deniz taşımacılığını yüzde 4'lerde kullanıyoruz. Bu şehirde yaklaşık 20 yıldır bu kenti yöneten bir iktidar var. Yani şu an yapmadığı metrolarla övünen bir iktidar var.

Haydi, İstanbul'u savunmaya!

Hâkim sınıfların hükümetteki temsilcisi AKP'nin; Taksim Gezi Parkı ve çevresini sermayeye peşkeş çekerek, genelde bir bütün kentte başlattığı yıkım projeleri ve rantsal dönüşüm politikasına karşın milyonların öfkesi sokaklara taşmış, isyan dalgasının yükselttiği özgürlük ve demokrasi talebini her türlü saldırganlığı devreye sokarak bastırmak isteyen devlete karşı "**Bu daha başlangıç mücadeleye devam**" şiarını yükselten kitleler, direnişi her tarafa yayarak karşılık verdi.

Çeteleşerek ve yozlaşarak "dönüşen" bir kent istemiyoruz

Yaşam alanlarıyla, ormanı, suyu ve doğasıyla bir bütün olan kenti, işçi ve emekçilerin, yoksulların yaşa-

dığı onlarca mahalleyi rant projeleriyle yıkarak talana açmayı hedefliyorlar. "Kentsel dönüşüm" adı altında emekçilere sunulan projeler yıkımdan, göçten ve borçlanarak daha fazla yoksullaşmaktan başka bir şey getirmeyecektir.

İşçi ve emekçilerin, halkın yaşadığı bu mahalleler dayanışmayla, bedeller ödenerek kurulmuştur. Köklü bir mücadele geleneğine sahip olmalarının yanısıra muhalif kimliği ve taşıdığı potansiyelle birlikte devrimci dinamiklerini de içinde barındıran bu emekçi mahalleler, saldırılara barikat olmakta, sistem dışı bir duruş sergilemektedir. Gülsuyu Mahallesi'nde Temmuz ayından bugüne yaşanan devlet destekli çete saldırılarının odağında da "kentsel dönüşüm" projesinin hayata geçirilmesi bu-

lunmaktadır.

Kent mitinginde buluşalım

Bugüne kadar emekçilere yoksulluk, açlık, sömürü, baskı ve katliamdan başka bir şey yaşatmayan devlet; yozlaşmayla, çete saldırılarıyla "kentsel dönüşüm" yalanıyla, emekçi semtleri ranta açarak, buradaki devrimci dinamikleri de tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Barınma hakkımıza saldıran, uyguladığı sömürü ve talan politikalarını her geçen gün artıran, kültürümüzü, tarihimizi yok etmeye çalışan devlete/sisteme karşı mücadele etmek ve örgütlenmek en meşru hakkımızdır.

Bizler "Kentsel Dönüşüm" adı altında dayatılan projelere mahkum değiliz, kendi yaşam alanlarımızı, evlerimizi rant için değil daha sağlıklı yaşam koşulları için ihtiyaçlarımız doğrultusunda yenileyebiliriz.

Nasıl ki Gezi Parkı'nın kazanılması milyonların isyanıyla mümkün olduysa, yaşam alanlarına ve doğaya yönelen pervasız saldırılara karşı da aynı direniş ve kararlılıkla mücadeleyi yükseltmeliyiz. İstanbul'u savunmak ve yaşam alanlarımıza sahip çıkmak için **22 Aralık'ta** Partizan saflarında **Kadıköy'de** buluşalım.

"Analar artık ölüyor"

İstanbul: 14 Aralık günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen, Gezi Tutsak Aileleri bu hafta Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi **Fadime Ayvalıtaş**'ın yaşamını yitirmesinin acısını yaşadıklarını dile getirerek eylemlerine başladılar.

Eylemde, Tekirdağ'da tutsak olan **Okan Danacı**'nın annesi söz

olarak oğlunun Tekirdağ'da darp edildiğini ve bunu pek çok tutsağın yaşadığını ifade etti.

Danacı'nın ardından İzmir'de gözaltına alınıp tutuklanan ve yaklaşık altı ay Kırıklar F tipi Hapishane'de kalan Gezi Tutsağı **İzzet Uysal** bir konuşma yaparak, diğer tutsaklardan selam getirdiğini, ailelerinin mücadeleleri sonucu serbest bırakıldıklarını belirtti.

Eylemde basın açıklamasını okuyan **Cihan Aydoğan** ilk Gezi şehidinin Mehmet Ayvalıtaş olduğunu hatırlatarak, bugüne kadar adaletin Mehmet için işlemediğini dile getirdi. Aydoğan, Fadime ananın gözünün içine baka baka adalet saraylarında tiyatro oynandığını belirterek, Fadime ananın yüreğinin buna dayamadığını vurguladı.

Fadime Ana hayatını kaybetti

Kartal: Gezi şehidi Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi Fadime Ayvalıtaş 13 Aralık günü sabah saatlerinde geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

Bir süredir çeşitli şikâyetleri olan Fadime ana, 12 Aralık günü gittiği Numune Hastanesi'nden bir şeyi olmadığı söylenerek geri gönde-

rildi. Ayrıca anne Ayvalıtaş'ın daha önce bir kalp rahatsızlığının bulunmadığı, oğlunun yaşamını yitirmesinin ardından rahatsızlıkların meydana geldiği öğrenildi.

Fadime Ayvalıtaş için 14 Aralık günü 1 Mayıs Mahallesi PSAKD Cemevi'nde binlerin katılımıyla tören düzenlendi. Törene Parti-

zan'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda devrimci, demokratik kurum, Gezi şehitlerinden **Ethem Sarısülük** ve **Ali İsmail Korkmaz** ve hala yoğun bakımda olan Berkin Elvan'ın aileleri katıldı.

Cemevi'nde verilen yemek ve yapılan dini törenin ardından, Ayvalıtaş'ın cenazesi, "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**" sloganı eşliğinde araca taşındı. Daha sonra cenaze aracının arkasında, Ayvalıtaş'ın evine yürüyüş gerçekleştirildi.

18 Mayıs Caddesi üzerinde sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşte, kortej Mehmet Ayvalıtaş'ın şehit düştüğü yere gelince, karanfiller konularak saygı duruşunda bulunuldu.

Eve gelindikten sonra helallik alınmasıyla cenaze son yolculuğuna uğurlanmak üzere Çekmeköy Mezarlığı'na uğurlandı.

Ege'de günboyu gerginlik

İzmir: Ege Üniversitesi'nde 12 Aralık günü, üniversiteye dışarıdan giriş yapan 40-50 civarında Alperen Ocakları üyesi, Edebiyat Fakültesi'ne afiş yapmak istedi. Buna müdahale eden öğrencilere polis saldırısı ile başlayan gerginlik gün boyu sürdü. Okula "*karşıt görüşlü öğrenciler arasındaki kavgayı ayırmak için geldiğini*" iddia eden polis; devrimci, demokrat öğrencilere saldırdı.

4 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltıların ardından biraraya gelen öğrenciler, gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Öğrenciler, Rektörlüğe yürümek istedi. Ancak barikat kuran polis, öğrencilerin yürüyüşünü engellemeye çalıştı. Öğrencilerin ısrarı üzerine Savcılığa sevk edilen öğrencilerin akşam saatlerinde serbest bırakılacağı sözü verildi. Verilen sözün ardından Edebiyat Fakültesi'ne sloganlarla geri dönen öğrenciler, akşam saatlerinde arkadaşları serbest bırakılana kadar bekleyişlerini burada sürdürdü.

İÜ'de faşist saldırı protesto edildi!

26 Kasım günü Gülsuyu'nda polis-çete işbirliğiyle katledilen Hasan Ferit Gedik'i anlatması için foruma gelen dedesi **Mustafa Meray**'a ve öğrencilere polis-ÖGB işbirliğiyle okul girişinde bir saldırı gerçekleşmişti. Aynı zamanda gündür, demokrat kimliğiyle tanınan öğrenciler okul önlerinden "şikâyet var" bahanesiyle çıkarılıyor.

Bu saldırıları protesto etmek için 9 Aralık günü İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde "**Devrimci Demokrat Yurtsever Öğrenciler**" olarak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. YDG'li-lerin de içerisinde yer aldığı birçok kurum ile birlikte ilk önce okul içerisindeki polis bürosu "ziyaret edildi". Burada polis teşhir edildikten sonra basın açıklaması yapıldı.

Uyuklayan heyetin çekilme kararı reddedildi

H. Merkezi: Ankara'da Gezi İsyanı sırasında **Ahmet Şahbaz** isimli polis tarafından katledilen Gezi direnişçisi **Ethem Sarısülük**'ün son duruşmasında uyuklayan Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi heyeti; uyandığında "*müdahil avukatlarının mahkemenin adil olmadığına, rengini belli ettiğine yönelik eleştirileri ile ilk duruşmada yaşanan arbede*" nedeniyle, CMK'nın 30/2. maddesi uyarınca "yargılamadan çekilme" kararı almıştı.

Mahkeme heyetinin bu kararı, Ankara 7. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından sonuç 13 Aralık'ta açıklandı ve reddedildi. Kararda, "*CMK'nın 30/2. maddesinde düzenlenen hakim tarafsızlığını şüpheye düşürecek sebepler ileri sürerek çekilmesi şartlarının gerçekleşmediğinin anlaşıldığı ve davadan çekilme nedenlerinin bulunmadığının görüldüğü*" ifade edildi.

Dikkat 163 hasta tutsak var!

Amed: İnsan Hakları Haftası kapsamında **Amed Barosu**, İHD, **Mazlumder** ortak bir şekilde "hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için 163 dakikalık oturma eylemi" adı altında Diyarbakır E Tipi Hapishane önünde eylem yaptı. 15 Aralık'ta yapılan basın açıklaması

öncesinde polis eylemi etkisizleştirmek için bilindik tavrını sürdürdü. Havanın çok soğuk olmasından kaynaklı oturma eylemi yapılamadı. Burada bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yapılan açıklamada "hapishanelerde 163'ü ağır, toplam 544 hasta tutsağın hapishanelerde ölüme terk edildikleri, çoğunun tam teşekküllü hastanede tedavilerinin yapılmadığı,

bazılarının ATK'dan 'hapishane de kalmaz' raporu almasına rağmen serbest bırakılmadığı" vurgulandı. Ardından hükümet yetkililerine ve Adalet Bakanlığı'na ağır hasta tutsakların bir an önce bırakılmaları için harekete geçmeleri çağrısı yapıldı. Eyleme **YDG**, Partizan ve **YDK** da destek verdi.

Edirne ve Tekirdağ Hapishanelerinde hak ihlalleri

Diyarbakır Barosu Cezaevi Komisyonu olarak son dönemde yapılan sürgünleri ve yaşanan hak ihlallerini yerinde incelemek üzere **Edirne** ve **Tekirdağ** hapishanelerinde incelemelerde bulunduk. Daha çok **Mardin** ve **Diyarbakır** hapishanelerinden sürgünle gelen tutsaklarla yapılan görüşmede hapishanelerde hak ihlallerinin ve işkence tacizin had safhaya vardığını gördük. Dışarıdan bakıldığında bahçesinde güller açan, her tarafı yemyeşil olan adeta cenneti andıran bir yerin siyasi tutsaklar için nasıl bir işkence merkezine dönüştüğünü yerinde tespit ettik.

Diyarbakır'dan Edirne F Tipi Hapishane'ye sürülen tutsakların uçakta kelepçeleri çıkarılmamış, hapishane girişinde tutsaklar 4 saate yakın ringde bekletilmişler, adeta nefessiz bir ortamda ölüme terk edilmişler. Gerisi Adalet Bakanlığı'nın "utandırmadan yapıyoruz" dediği çıplak arama.

Tutsaklar bu uygulamayı protesto ettiklerinde darp edilmiş ve tüm bunlar doktor eşliğinde yapılmıştır. Tutsakların çoğunda morarmalar oluşmuş, bazılarının elbiseleri paramparça edilmiş. Eşyaların çoğu kaybedilmiş birçoğu verilmemiş. Renkli kalem, renkli kâğıtların, semaverlerin, cımbızların tamamına ve mektupların büyük bir bölümüne idarece alıkonulmuş.

Sürgünün üzerinden 1 ay geçmesine rağmen tutsaklar ortak alana çıkarılmayarak sohbet hakkı ellerinden alınmıştır. Ayrıca odaların birçoğu güneş görmediğinden rutubetli ve buna rağmen bir de kaloriferler yakılmayarak tutsaklar hastalığa terk edilmişlerdir. Odaların çoğunda camlardan içeri su girmekte ama tamir edilmemektedir. Ayrıca iki siyasi koğuşa arasına adiller

konulmakta, böylece tutsaklar birbirinden koparılmaya çalışılmaktadır. İdareye koşulların düzeltilmesi için yazılan dilekçelere cevap verilmeyerek tutsaklar muhatap alınmamaktadır. Bunun üzerine hak ihlallerinin sona ermesi için açlık grevi başlamış, idarenin talepleri dikkate alınmadığına söylemesi üzerine 4 gün süren açlık grevi sonlanmıştır.

Tutsakların direniş ve irade kararlılığı

Tekirdağ Hapishanelerinde de durum pek farklı değil. Burada da rutin bir arama denilerek çıplak arama, özelde 3-4 tutsağa yapılmak istenmiş; bu tutsaklar yerlerde sürüklenmiş, 6-7 gardiyan eşliğinde soyulmuşlardır. Özellikle **Abdülkadir Bozkurt** saldırıya uğramış, kafası yerlere vurulmuş, tek melenmiştir. Burada da sohbet hakkı tanınmamakta kamerayla odaların içi 24 saat gözetlenmektedir. Hastane sevkleri bazen hiç yapılmamakta bazen çok geç yapılmaktadır. Aramalarda odalar darmadağın edilmekte, tutsaklara da taciz düzeyine varacak arama dayatılmaktadır.

Sıcak su haftalık ve çok az verilmekte, bundan kaynaklı tutsaklar soğuk su ile banyo yapmak zorunda kalıyorlar. Normalde sabah 6-7 gibi açılması gereken havalandırma kapıları saat 9'da açılarak tutsakların spor yapması engellenmek isteniyor. Bir diğer sorun ise ailelerin görüşü sırasında yaşanan; aile-

lerin çoğu çok uzak olduğu için görüşe gelemiyor, gelenler ise arama adı altında taciz ediliyor.

Edirne ve Tekirdağ hapishanelerinde durum bu olmakla beraber aşağı yukarı tüm hapishanelerde durum aynıdır. Değişmeyen tek şey devletin siyasi tutsakları teslim alma çabası, onları izole etme gayretidir. Devlet açısından durum bu olmakla beraber tutsaklar cephesinden de büyük bir direniş ve irade kararlılığı vardır. Bizlere düşen insan hakları savunucusu olarak bu saldırıları teşhir etmek, bu yönde güçlü bir kamuoyu oluşturarak tutsaklara yönelik saldırıları bertaraf etmektir.

(Amed'den bir ÖG okuru)

İstanbul'da "Barış ve Demokrasi" konferansı

İstanbul: Yaklaşan yerel seçimlere paralel **Barış ve Demokrasi Konferansı Koordinasyonu** tarafından düzenlenen "**Barış ve Demokrasiyi Yerelden Kurmak...**" isimli konferans, Boğaziçi Üniversitesi Uçaksavar Kampüsü Ayhan Şahenk Salonu'nda 15 Aralık günü gerçekleştirildi.

Konferansın ilk oturumunda konuşmayı **Murathan Mungan** yaptı. Kürt ulusal sorunu ve "çözüm" süreciyle birlikte yaşanan gelişmeleri değerlendiren Mungan konuşmasında "Yarın için umutlarımızdan başka tutunacak gücümüz var mı?" diye sorarak "Evet, bence iki gücümüz var. Gezi Parkı, uykudaki güçlerin rüyası. İkincisi ise erkeklerin başlattığı savaşı ısrarlı bir şekilde barışa dönüştürmeye çalışan kadınlardır. İyi ki varsınız. Gezi Parkı bir yuvarlak masaydı, iktidarın anlamadığı bu. Tarih yeni bir siyaset istiyor" dedi.

İlk oturumun bir diğer konuşmasını da **Sebahat Tuncel** gerçekleştirdi. Tuncel konferansın Öcalan'ın çağrısıyla yapılan konferansların bir ayağı olduğunu belirterek sürecin getirilerinin mücadelenin kazanımı olduğunun altını çizdi. Milletvekili **Levent Tüzel**'in de konuşma yaptığı birinci bölümün ardından geçilen ikinci oturumda BDP Eş Genel Başkanı **Gülhan Kırsanak** özerk yerel yönetim anlayışı üzerine konuştu ve AKP'nin son belediye yasası ile merkezi iktidara yereli monte etmeye çalıştıklarını belirtti.

İkinci bölümde ise **Bekir Ağır** ve **Sırrı Süreyya Önder** konuştu. Konuşmasında AKP'nin yerel yönetim anlayışı üzerinden yaptığı yasal dönüşümleri anlatan Önder, "Devrimciler 20 gün de olsa bu iplerin nasıl kopacağını gösterdiler" dedi.

Konferansın üçüncü bölümünde "**Yerel yönetimlerde cinsiyet eşitliği**" konusunda **İlknur Üstün** sunum yaptı. Son oturumda Güneydoğu Belediyeler Birliği Yöneticisi ve Mezopotamya Ekoloji Derneği üyesi **Erdal Balsak**, "**Yerel yönetimler ve ekolojik belediyeçilik deneyimi**" üzerine sunum yaptı.

Ahmetler'de kazanım

H. Merkezi: Antalya'nın Manavgat ilçesine bağlı Ahmetler Köyü yakınlarına yapılacak istenen HES projesine karşı çıkan ve 40 günü aşkın süredir şantiye yakınlarına kurdukları direniş çadırında mücadeleye veren köylülerin mücadelesi sonuç verdi. Taşeron inşaat şirketi kanyonu terk etti.

Buna rağmen bir süre daha kanyondaki bekleyişlerini sürdüren Ahmetler köylüleri, 12 Aralık günü bekleyişlerini kazanımla sona erdirdi.

Gazi Mahalesi'nde gazete değerlendirmesi

11 Aralık günü **Gazi Mahallesi Özgür Gelecek okurları** olarak, her hafta düzenli bir şekilde gerçekleştirdiğimiz gazete değerlendirmemizi gerçekleştirdik. İlk olarak gazetemizin 79. sayısında yer alan İşçi-köylü sayfasındaki "**Asgari ücret için neden kampanya neden önemli?**" konusunu ele aldık. Asgari ücretle ilgili düzenlemelerin işçilerin ve emekçilerin çıkarları gözetilmeden yapıldığını, buna karşın bizlerin yani DDBS faaliyetlerinin, bulunduğu her alanda sendikası işçileri sendikalara üye olmaları için ve üye oldukları olacakları sendikalarda uygulayacakları

politikaların, işçi ve emekçilerin çıkarlarını esas alması gerektiği yönünde çaba içerisinde olmamız gerektiği tartışıldı.

Daha sonra ikinci konumuz olan Emekçinin Gündemi köşesindeki "**Yükselelen mücadeleye müdahale edelim**" başlığında ise; 1980 darbesiyle beraber kurulan korku imparatorluğunun, son dönemde gelişen işçi eylemleriyle beraber Gezi'yle bir üst aşamaya gelerek kırıldığı ve daha ileri boyuta taşınması gerektiği, bundan sonraki saldırılara karşı fiili meşru mücadele hattının oluşturulması ve sahiplenilmesi gerektiği konuları tartışıldı.

Haftalık özgür gelecek Pêşeroja Azad

Umud Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. / YAYGIN SÜRELİ ISSN: 1307-878X
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/Istanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/Istanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Özgür yarınları yaratma sevdasıyla 8. Konferansımıza bekliyoruz...

İsyan çıgıklarıyla direniş alevlerinin harmanlandığı 21. yy'da neo-liberal politikaların büyük patlamasına şahitlik edeceğimizi söyleyebiliriz. Ki Arap baharıyla kulaklarımızı çınlatan direniş zilgıtları parça parça ezilen dünya halklarını selamlamaktadır. Gezi Parkı'yla ölkemizin 80 ilini harmanlayan direniş alevleri yılların verdiği suskunluğu bozarak "Bu Daha Başlangıç! Mücadeleye Devam" sloganıyla ezilen dünya halklarının direnişine direnişle karşılık verecek selamladı. Gezi İsyanı ve devamında gelen ODTÜ, Tuzluca'yı direnişlerinin "hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını" açık

nı'nın önemini oluşturan faktörler ve Gezi'de halk gençliğinin rolüne değineceğiz. Sürekli tartıştığımız fakat Gezi'yle beraber daha göze çarpan kitleye kapalılık, sektör çalışma tarzı gibi çeşitli eksikliklerimiz üzerine tartışmalar yürüteceğiz. Yapacağımız tartışmalar, değerlendirmeler bizim kendimizle hasaplaşmamız, eksikliklerimizi gidermemiz için özellikle konferansa katılanların tartışmalara hazırlıklı katılması bizim daha nitelikli bir konferans geçirmemizi sağlayacaktır.

Günün son tartışma konusu ise "Lise Çalışmalarımız ve Öz Örgütülüklerin önemi" başlıklı. Liseli halk gençliğinin örgütlenmeye ve devrimciliğe olan yatkınlıklarını her defasında vurguluyoruz. Ki tarihimize baktığımızda bunu somut bir şekilde görürüz. Şifre Skandalı ve Gezi İsyanı, liselilerin önemini bir kez daha öne çıkardı. Bu çerçeveye liseliler üzerine yapılacak tartışmalara liseli yoldaşlarımızın katılımı ve liseli örgütlenmesinde ortaya koyacakları perspektif bizim liselileri örgütlemeye nasıl yaklaşmamız gerektiği üzerine önemli bir katkı olacaktır.

İki gün sürecek olan konferansımızın ikinci gününün ilk oturumunda ise "Erkek Egemen Zihniyet Kışkacında Genç Kadın" başlıklı konumuzla tartışmalarımız devam edecektir. İçimizdeki erkek egemen anlayıştan yola çıkarak mevcut düzenin kadına yönelik güncel politikalarını ve bu kapsamda özellikle erkek egemen dili tartışacağız...

Günün ikinci oturumu ise "Rojava Direnişi" konulu gündemimizle tartışmalarımız ilerleyecektir. TC devletinin Suriye Kürdistanı'ndaki direnişi neden bu kadar

gündemine aldığı ve bizim faaliyet alanlarımızda konu ekseninde neler yapabileceğimizi tartışacağız.

İkinci günün son oturumunda ise "Gençliğin Geleceksizleştirilmesi ve Politik Yönelimimiz" başlıklı konumuzu tartışacağız. Bu ekseninde yürüteceğimiz tartışmalarımız önümüzdeki bir yıllık sürece dair politik yönelimimizi belirlemede önemli bir yerde durmaktadır. Egemenlerin neo-liberal politikalarla toplumun her kesimine yönelik saldırılarından gençlik de payına düşeni fazlasıyla almaktadır. Bu başlıklı tartışma konumuz da gençliğe yapılan saldırıların nereden ve nasıl geleceğini belirlememiz ve bu yönlü politik hat çizmemiz açısından önemini kavramak ve hazırlıklı bir şekilde tartışmalara katılmak için önemlidir...

Gezi İsyanı'nda şehit düşen Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş, Ethem Sarsülük, Medeni Yıldırım, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan, İrfan Tuna, Zeynep Eryaşar ve Serdal Kadakal'a atfettiğimiz 8. Konferansımıza şehit yakınlarını da davet edeceğiz. Aynı zamanda ölüme meydan okuyarak aylardır direnen kara gözlü Berkin Elvan'a umutlarımızı göndereceğiz.

Konferansımız sinevizyon gösterimi, tiyatro ve müzik dinletisiyle sonlandırırken; Gezi İsyanı'nda tutuk alınan yoldaşlarımızı, dostlarımızı da unutmayacağız. Onlar için sloganlarımızı, özgürlük türkülerimizi söyleyerek onlarla halaya duracağız. Tüm halk gençliğini özgür yarınları yaratmak için mücadeleye, özgürlük sloganlarına ortak olmaya ve 8. Konferansımıza davet ediyoruz...

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Bir adam vardır tarihin en önünde
Güneş ve rüzgar yüzündedir her zaman
Dili doğanın dilidir
Elleri bütün insanlığın elleri
Çocuklarını
Dalları zorlayan tomurcuklarını benim
İşte siz o sonsuz geleceğin Akışına koyun yüreğinizi biyüyeceksiniz
Ve bütün korkuların dindiği O geleceğin güzelliğinde göreceksiniz

(Adnan Yücel)

bir ifadesi olduğunu söyleyebiliriz. Direnişin saldıgı korkuyla duvar örme girişimlerine giren devletin duvarlarına karşı "Korku Duvarlarını Yıktık. #Başkaldırıyoruz!" Şiiriyle 28-29 Aralık'ta Ankara'da yapacağımız 8. Konferansımızı; Gezi şehitlerine atfediyoruz.

Yeni Demokrat Gençlik olarak son bir kaç yıldır kesintisiz bir şekilde örgütlediğimiz konferanslarımızla beraber geniş bir çerçevede; çeşitli ihtiyaçlarımıza göre geçmişin politik yönelimiyle önümüzdeki sürecin politik yönelimini daha geniş bir kitleyle konferanslarımızda tartışarak yönelimimizi belirliyoruz.

Yoğun bir atmosferle geçirdiğimiz bir yıllık sürecin verdiği hareketlilikle; konferansımızın ilk gününün birinci oturumuna "Geçmiş Süreç Değerlendirmesi" yaparak başlayacağız. "Güçlü Bir Final! Yeni Bir Başlangıç" perspektifiyle yapacağımız değerlendirmelerin somut ve net olması bizi bir adım daha ilerletir. Bu vesileyle fikirlerimizi, düşüncelerimizi çekinmeden ortaya koymak, tartışmak, eksiklerimizi ve olumluklarımızı görmek konferansımıza yapacağımız en önemli katkıdır.

Birinci oturumdan sonra ise günün ikinci oturumuyla devam edilecek. İkinci oturumda "Yankılarıyla birlikte Gezi İsyanı ve Gençlik" başlıklı konumuz tartışılacak. Yapacağımız tartışmalarda Gezi İsyanı

